

Oázis

Kopogtató:

- ❖ Ezek a „lépcsőfokok”
(szeretetszövetség,
biankó, inscriptio)
a szívünket nyitják
nagyobb Isten
felé...
- ❖ Bekerültünk egy nagy
családba, a Down-
gyermeket nevelő
szülők társágába...
- ❖ Keserves időket
éltünk át, de a gyü-
mölcsseit semmiért
nem adnám.
- ❖ Reménytelen eset
vagyok, de csodákra
képes...
- ❖ „Nem kell, de
szabad” – és kitéte
Kentenich atya képét
a szentélyünkbe.

Fotó: Rábai Szilárd

Köszönjük
Tilmann atya

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava ...	3
Esszé	4
Köszönjük Tilmann atya	8
Élő háziszentély	25
Egy családunk életéből	26
A pápára figyelünk	29
Kentenich atya tanításából	31
Emlékek Kentenich atyáról	33
Lépcsőházi beszélgetés	36
Gyereknövelde	37
Otthonra találtunk	38
Főzőcske	40
Ép lélek ép testben legyen!	41
Van/Nincs boruk!, Gólyahír	42
Gyerekszáj	43
Óbudavári hírek	44
Családakadémiai híradó	52
Fiatalok Oázisa	54

OÁZIS 2008. április, XVIII. évf. 2. (51.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű ház- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-026, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva • **Készítették:** Billes Viktor, Bodó Márton és Rita, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Dabóczi Tamás és Bíbor, Endrédy Gábor, Endrédy István és Cili, Gál László és Szilvi, Górány Róbert és Rita, Horváth Róbert és Beatrix, Kuslits Károly és Panka, Lantos Péter és Enikő, Lőw Péter és Helga, Nagy Emőke, Németh Zoltán és Nóri, Schumicky András és Ildikó, Tersztyánszky Orsolya, Török Péter és Orsi, Varga Károly és Erika, Varga Orsi, Vértesaljai János és Vali, Weeber Gyula, Weeber Tibor és Saci, Zajkás Péter és Rozi • **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Rábai Szilárd és Györgyi • **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
Nyomás: D-plus Nyomda 1033 Budapest, Szentendrei út 89-93.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk tevékenységét a 73200134-10000434 számlaszámon.

Az Oázis keresztény szellemiségű családpedagógiai folyóirat.
Családok készítik családok számára.
Újságunkban a ház- és családi életünkben szerzett megtapasztalásainkat osztjuk meg egymással.
Mint minden újságban, előfordul, hogy az írásokat szerkeszteni kell.
Minden komolyabb változtatást megküldünk a szerzőknek, az apróbb módosításokat csak azoknak küldjük, akik elérhetőségeik megadásával együtt jelzik ezt az igényüket.
Jelenlegi számunk házigazdája a Budapesti Régió volt. Hálásan köszönjük Csabai Márti munkáját, aki tizennégy gyermekük nevelése mellett írásra buzdította a családokat, melynek köszönhetően elkészült ünnepi számunk.
A Mindennapjaink rovatba a Tilmann atyával kapcsolatos köszönetek, megtapasztalások kerültek, ezért néhány írás a következő újságunkba kerül, melynek központi témái a családnapon és képzőközpont szentelésén szerzett megtapasztalásaink lesznek.

Házigazda a Pécsi Régió,
Abai Zsuzsi vezetésével.

Lapzárta: május 15.

Köszönjük és várjuk írásaitokat a következő címre: Sallai+Karikó
oazisis@schoenstatt.hu

Egy német pap Magyarországon

„... menj el, ahová csak küldelek, és mondd el mindazt, amit parancsolok neked!” – mondja az Isten Jeremiásnak. (Jer 1,7)

A gondviselésbe vetett gyakorlati hit arra tanít minket, hogy keressük és találjuk meg, mit mond nekünk az Isten – a szeretet és igazság Istene. Ő szól az életünk, a minket körülvevő világ, a korunk eseményei, a lelkekben végbemenő folyamatok által. Keressük és megtaláljuk a hit fényénél, a helyesen értelmezett kinyilatkoztatás fényénél – figyelve XVI. Benedek pápának a Názáreti Jézus c. könyvében (78/79. o.) tett kijelentésére: „A szentek a Szentírás igazi értelmezői” –, és a közönségnek ajándékozott világosság fényénél az Isten személyesen nekünk szóló szavát.

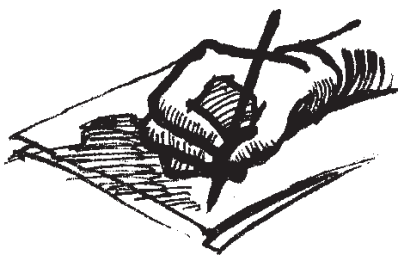
Tilmann BELLER német katolikus pap, a Schönstatti Atyák közösségéből eljött a magyar családokhoz, először háromhoz 1983. március 2-án. Amikor az Isten azt mondja, hogy „menj”, akkor megmondja azt is, hogy hová, milyen ügyben és milyen céllal küld bennünket. Tilmann atya Schönstatt alapítójának, Kentenich József atyának a tanítványaként jött közénk. Világos volt számára, amit II. János Pál pápa 1985-ben így fejezett ki: „Az a hivatásotok, hogy részesedjetez abban a kegyelemben, amelyet alapítótok kapott, és azt az egész egyház részére közvetítsétek. ... Elköteleztétek magatokat, hogy egy új társadalmi rend felépítésében segítétek, egy olyan társadalmi rendnek, mely megfelel Krisztus lelkének.” (A családi élet, 199/200. o.)

Egyre többen lettünk tanúi annak, ahogy Tilmann atya ezt a hivatását teljesítette. Megéltük, ahogy fáradzott azon, hogy ebbe a hivatásába minket is bevonjon, beleneveljen. Az Oázisunk jelen számában találkozunk erre vonatkozó tanúságtételekkel, megtapasztalásokkal. Közreműködhetünk egy nagy isteni szeretet-terv megvalósításában. Ez az isteni elgondolás hozta létre az emberi társadalmat, az egyes népeket, Jézus Krisztusban élénk tárta irgalmas szeretetét és bölcsességét, Kentenich atyát kiválasztotta a legújabb kor profétájának. E közreműködés fő áramlata számunkra az, hogy a házastársi kapcsolatunkat, a családi tűzhelyünket az igazság és a szeretet, az egymáshoz való bölcs és szerető odafordulás légkörével, szellemiségével és gyakorlatával hassuk át.

Kedves Barátunk, Tilmann Atya, szeretnénk továbbadni különösen is két fontos üzenetedet, azt, hogy: „a házasság munka”, és: „a szeretet fájhat”. Szeretnénk megkérni – hűségünkkel szelíden kényszeríteni – Kentenich atyát, hogy amikor a mennyeországon találkoztok, így fogadjon: „Isten hozott!”

Addig is itt a földi életben: további jó munkát kívánunk egész közösségünk, mindannyiunk nevében, akiknek a munkáddal – órákat és kilométereket nem számolva – segítettél.

László Kélt és Rita

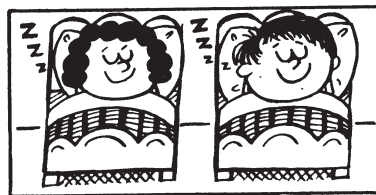

Életadó morzsák Tilmann atyától

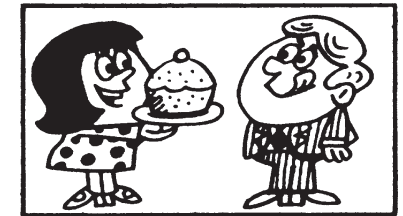
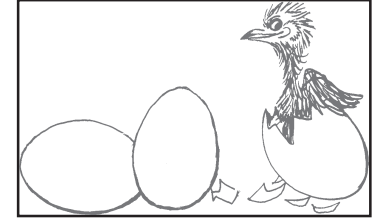
- „Aki a rosszra figyel, a Sátánnak csinál reklámot.
 - „A szív is egy érzékszerv, a megismerés érzékszerve.
 - „Isten eszközei vagyunk, rajtunk keresztül mutatja ki szeretetét a másik ember számára.
 - „Buta társat csak buta ember választ magának, ezért a házastársuk nagyon okos.
 - „Nem nevelni akarlak, hanem szeretni.
 - „Isten irgalmát nem csak tudni kell, hanem elfogadni is.
 - „Az igazi gyermekség az igazi felnőttesség kulcsa.
 - „A Szűzanyának tőlünk csak vízre van szüksége, hogy közbenjárására Jézus csodát tegyen, és a víz nem valami különleges dolog.
-
- „Könnyebb beszélni a keresztről, mint függeni a kereszten.
 - „Ha a társunk panaszkodik, nem adunk jó tanácsot neki, hanem a karjainkba vesszük.
 - „Amit csak az akarattunkkal teszünk, elfáraszt minket. Fő szenvedélyeink megnevelésén dolgozunk. Az eleven, megnevelésű szenvedély szárnyakat ad Isten felé.
 - „Szeretet keresztfa nélkül nem létezik.
 - „Amit egy másik embernek vagy egy gyermeknek nem tudunk elmagyarázni, azt mi sem értjük.
 - „Mindannyiunknak van személyes Mária-jelenése a háziszentélyben.
 - „Semmi nem történhet velünk, ami mögött ne lenne ott az Isten.
 - „A mi eszményképünk nem a piramis, amelynek a csúcsán a pap ül, hanem a háló: a Szentlélek nem csak a pap által szól, hanem minden házaspár által.

- „Nem az az érdekes, hogy hol van még, hanem hogy hol van már keresztény élet.
 - „Úgy kell cselekednünk, mintha minden rajtunk múlna, és úgy kell bízunk, mintha semmit nem kellene tennünk.
 - „Gyakori keresztény „élvezet”: Jézus szenvedett, és mi is szenvedünk, csüggedünk, sajnáljuk magunkat, panaszkodunk. Ez veszélyes, mert nem értjük Jézust: Ő nem azért szenvedett, mert élvezte, hanem mert meg akarta váltani a világot.
-
- „A felelősségtudat elvész a fecsegésben.
 - „Az új világ nem rossz, hanem még nem keresztény. Az új világ megkeresztelése a családban kezdődik.
 - „A munka minősége a szeretet jele.
 - „Nem azt várom, hogy szeressenek, hanem arra törekszem, hogy én szeressek.
 - „Gyakran kell házasságot kötni, nem csak egyszer, de mindig ugyanazzal a személlyel. Újra meg kell újítanunk a házasságunk szentségét.
 - „A nagycsalád sikere azon mérhető le, hogy a gyerekek felnőve ezt az életformát választják-e.
 - „Ha ellenkező neművel találkozunk, úgy viselkedünk, hogy fényképezni lehessen, és úgy beszélünk, hogy szavaink az újságban megjelenhessenek.
 - „A jó nem sok lármával, a lárma nem sok jóval jár. Nyugodt, cselekvő erőre van szükségünk.
 - „Fontos felismerni, hogy egy csapatban játszunk. Ha a társunk ballábas, nem a jobbszélre állítjuk.
 - „Az élet túl rövid ahhoz, hogy az elérhetetlent hajszoljuk.
 - „Csak azt a kezet lehet megfogni, amelyik üres. Néhány nehézségre nincs válasz. Csak a kezünket tudjuk kiüresíteni, odaadni.
 - „Isten eljegyzi magát a gyengéssel.
 - „Szeretni azt jelenti, hogy olykor megöleljük a kaktuszt.
 - „A Szűzanya tud egyedül dolgozni, de nem szeretne.
 - „Kamaszgyermekünk adják nekünk az utolsó lehetőséget, hogy szépités nélkül halljuk meg magunkról az igazságot.
-

- „Isten nem egy szatócs, aki minden hiányt precízen összeszámol.
- „Aki az apró búzamatot képes nagyra látni, az nagyot arat.
- „Fontos elhatározás, hogy ne beszéljek negatívan azokról, akik nincsenek jelen, sőt próbáljak pozitív nézőpontból szólni róluk. Válasszam az aranyásást a szemétkesítés helyett.
- „Mindannyian elmondhatjuk: senki nem kapta ugyanazt a feladatot Istentől, amit én. Ha ezt nem teljesítem teljes erőmből, életem nem lesz más, csak cseréptörmelék.
- „Férj és feleség egy közös cég: élet-, ház-, szív-, asztal- és ágyközösség.
- „Isten szeret minket. Nem annak ellenére, hogy kicsik és gyengék vagyunk, hanem éppen azért.
- „Úgy kell viselkednünk, mint a tyúkoknak: szemünket gyakran az Égre emeljük.
- „Minden nap új házastársuk van, mert ma más, mint tegnap volt.
- „Az éltszentségre törekvés munka nélkül nem megy. Ezt nem az általános munkánk helyett végezzük, hanem a mindennapi munka közben.
- „Minden háziszentély felelős egy másikért.
- „A világ ma olyan, mint egy jól felszerelt konyha, amelyből két hete hiányzik a háziasszony.
- „A jó házasság nem szerencse dolga, hanem két ember megfeszített munkájának gyümölcse.
- „A magyarok Európának nem csak a szürkeállományukat, hanem a szívüket is adhatják.
- „Igazán pihenni a szívünk szentélyében tudunk.
- „Nem a papír miatt maradunk együtt, hanem mert újra egymást választjuk.
- „Schönstatt nem menedék, hanem motor, amellyel behajtottunk a világba.
- „A házaspárok gyakran két trónon ülnek: a férj a merevség trónján, a feleség a sértődöttség trónján.
- „A harc célja nem csak az, hogy béke legyen, hanem az is, hogy erősebbeké váljunk.
- „A jó keresztény a kipihent keresztény, mert aki fáradt, kimerült, nem tud szeretni.
- „Reménytelen eset vagyok, de csodákra képes...

- „Ha van „miért”, az ember sok „hogyan” is kibír.
- „Nem szabad apró formásokba folyó eszményt adnunk, mert a formásokban megmerevedünk.
- „Kamaszgyermekünket szemlélve gyakran van olyan érzésünk, mint a tyúkanyónak, aki kacatojást költött ki. Mikor a kiskacsa a tóhoz ér, a vízbe ugrik, vígan úszik, míg a tyúk kétségbeesetten rohangál fel-alá a parton.
- „A bizalom védőpajzs, amellyel megvédjük a gyermeket a rosszal szemben. De a bizalomhoz a gyermeket fel kell nevelni.
- „A szeretetszövetség egy csere: odanyújtjuk a kezünket a Szűzanyának, és várjuk az Övét.
- „Ha a magyarok nem hoznak áldozatot a szeretetükkel, olyanok lesznek, mint a vaj a napon, megolvadnak.
- „Isten akarata a szobában ül, és várja a vacsorát.
- „Ha egy kapcsolatban problémák vannak, az egészen normális. Ha nincsenek, majd jönnek.
- „Schönstattban minden szervesen, organikus: lassan, egészen lassan, majd nem egyáltalán nem...
- „Az állításnak – amit nem indokolnak meg – ellene lehet mondani.
- „Ha a magyarok nem lettek volna, korábban visszavonultam volna. Itt eltűntek a problémák, lélegzethez jutottam.

Az éneklő krokodil szereti a múzeumot

Feleség: 1992-ben voltunk először családnapokon, Óbudaváron. Ez az első találkozás Tilmann atyával és Schönstattal inkább kudarc volt. Két kicsi (húsz és nyolc hónapos) gyermekkel voltunk, akik annyira lekötöttek, és úgy kifárasztottak, hogy nem tudtam befogadni szinte semmit. Ami pedig elért hozzám, pl. hogy

„néha a hűtőszekrénybe kell tenni a gyermekeket”, azt pedig személyes kudarcként éltem meg.

A következő találkozás Tilmann atya látogatása volt az otthonunkban. Nálunk ebédelt, aztán beszélgettünk és később szentmisét ünnepeltünk. Hozzánk jöttek a környékbeli családok is. Nagyon felkészültünk erre a találkozásra, a beszélgetésre. A gyerekeket „hűtőszekrénybe tettük”.

Tilmann atya olyan szeretettel és figyelemmel fordult felénk, olyan őszinte, a lényegre rámutató beszélgetés zajlott köztünk, amely azóta is segít a problémáink kezelésében. Ezt aztán minden találkozáskor, beszélgetésben és látogatásakor megtapasztalhattuk.

Nekem fontos volt, hogy mint háziasszonyt is mindig megdicsért, hogy tiszta van, rend van, finom az étel. Sokat neveltünk együtt. Mindig nagyon örült nekem. Szívemből jött volna, hogy puszival köszöntsem, de az „illendőség” ebben megakadályozott. Bízott bennem, de úgy, hogy én is elhittem: „képes vagyok rá”.

Szigorú is tudott lenni. Például az első előadóképzőn, egyik nap nem találtunk közös témát a férjemmel. Bár szenvedtem tőle, hagytam, és János egyedül írta meg. Ketten elmondtuk. Aztán jött a „kritika”, hogy én hiányoztam ebből az előadásból. Akkor megtanultuk, hogy csak olyan dologról beszélünk, amely mindkettőnknek a szívügye.

Megtanultam a Szűzanyának odaadni az ajándékaimat (örömet, nehézséget), megtanultam kimondani ezt a néhány szót: „Tessék, Szűzanyám, neked adom!” (A „vedd el” helyett!)

Új látásmódot tanultam. Azóta próbálom megérteni a másik embert, mi mozgatja a beszédét, a cselekedeteit, megvizsgálom magamat, és megkeresem, mit tehetek.

Sokat segít Schönstatt a helyes értékrend felismerésében és megtartásában, a gyerekeink és egymás elfogadásában, a csalódások feldolgozásában, a folyamatos újrakezdésben, abban, hogy soha ne szűnjek meg örülni, és arra törekedni, hogy örömforrássá váljak!

Férj: Tilmann atyával még a házasságunk előtt találkoztam. Éreztem, hogy jelentős személyiség, de a németiségével, a tőmondataival, a schönstatti Szűzanyá-

Azóta próbálom megérteni a másik embert, mi mozgatja a beszédét, a cselekedeteit, megvizsgálom magamat, és megkeresem, mit tehetek.

val nem tudtam mit kezdeni. Tartottam is Tőle, hiszen annak az ifjúsági körnek tartott évente egyszer előadást, amelyért sok éven keresztül felelősséget hordoztam, amely számomra nagyon fontos volt, akikre láthatólag nagy hatással volt.

Abban az időben kizárólag kis közösségekben gondolkodtam. Úgy véltem, az Egyház megújulása a kisközösségekben valósul meg. A „rég” Egyház – mint korszerűtlen és a XX. század emberének használható válaszokat adni képtelen, megmerevedett szervezet – eltűnik, helyette közösségek jönnek, ahol a tagok személyes kapcsolatban lesznek egymással és Jézussal. A Szűzanya mint Jézus anyja ugyan jelentős szereppel bír majd, de a Hozzá való érzélgős kötődést irracionálisnak tartottam. Inkább elválasztó, mint Jézushoz kötő az Ő szerepének hangsúlyozása.

Hát még hogy schönstatti! Ez egyenesen háborzongató volt számomra. Emlékszem, egyszer Tilmann atya a schönstatti Szűzanyához fordult imádságában, én kontrázva, egyből a gyenesdiási Szűzanyához fordultam tiltakozásul. Ma már nevetek ezen, tudom, a Szűzanya is mosolyog rajtam, Ő már látta előre az életem változásait.

Tehát a kezdet nem volt vonzó, de egy schönstatti család életébe egyszer-egyszer beleláhattam, és azt gondoltam magamban, én is ilyen családot szeretnék építeni, ez a család tényleg meg is éli mindazt, amiről én csak álmodoztam. Ez viszont nem hagyott nyugodni!

Tilmann atya mindig kifejezte, milyen nagy-nak lát engem. Mondta: „János nagy, erős, kritikus férfi”, én pedig tudtam, hogy a szívem mélyén ki vagyok. Mégis felkeltette bennem a vágyat az iránt, amivé válnom kell, és megsejtette velem, hogy Isten hogyan tekint rám, és ez gátakat szakított át, gátlásokat söpört el bennem. Elhittem, hogy képes vagyok arra, amire törekvésemben eddig mindig csak kudarc ért. „Természetesen kicsik vagyunk, és gyengék. De ez nem baj, mert a Jóisten jó, és szeret minket” – hányszor hallottam Tőle, míg el mertem hinni! És valamit megéreztem a tágas schönstatti szabadságból, és Isten feltétel nélküli szeretetéből.

Egy másik élmény. Sokszor mondta a férjekhez fordulva: „Barátaim, a házasság munka! Mehettek volna papnak, de Önök a házasságot választották!” Tetszett és taszított egyszerre ez a mondat. Hiszen végtelen távlatot mutatott, de a folytonos felelősségemre is emlékeztetett, arra, hogy a házasság nem beérkezés az üdítő, élvezetes oázisba, hanem az oázis megteremtésének a terepe. A Szűzanya által Jézust, az örök életre szökellő vízforrást kiásni magunkból, és megvalósítani a kis mennyországot, mert ahol az emberek egymást szeretik, ott a szeretet, az Isten jelen van. Ásni pedig addig szeret az ember, míg könnyen megy, és körülötte gyöngyöző, behűtött sörök vannak. Ezt a forrást nem elég egyszer kiásni. És ez gyakran fáradságos.

Sokszor mondta a férjekhez fordulva: „Barátaim, a házasság munka! Mehettek volna papnak, de Önök a házasságot választották!”

Számomra az Egyház alapvető jelentőséggel bírt, mióta a hit ajándékát megkaptam. Ezért mindig pöröltem, látva a rengeteg pancserságot, gyengeséget, szervezetlenséget stb., amely bennünket gyakran jellemez. Egyszer ezt szóvá tettem Tilmann atyának. Ő azt mondta: „Szeresse a papokat! Ha olyannal találkozik, aki nincs a hivatása magaslatán, szeretettel nézzen rá, és gondolja: múzeum. Az emberek is szeretik a múzeumot, hiszen annyi érték van benne. Különben is maga egy éneklő krokodil. Tudja, hogy a mérsékelt éghajlaton nem honosak a krokodilok? És ha mégis van néhány, akkor nem szoktak énekelni. Vajon mit gondolnak, akik látnak és hallanak egy éneklő krokodilt?”

Ilyen tanítást még sohasem kaptam. Egyszerre világos lett számomra a helyes viszonyulás. Vége lett bennem a több éves energiapocsékoló, sehová se vezető vitáknak. Azóta a kedvenc állatom a krokodil, és Keszthelyen, ha a múzeum előtt megyek el, erre gondolok, és egyre jobban szeretem az egyházat.

Jól fészülten a Király előtt

Már minden készen áll a szentmise kezdéséhez. Az oltár előkészítve, a gyertyák égnek, az olvasók kiválasztva, a gyerekek és a szülők a padokban, előttük az énekeskönyvek. Tilmann atya miseruhában. Akár csöngetni – harangozni – is lehetne már!

Mégsem kezdünk még. Tilmann atya ugyanis lassú, megfontolt mozdulattal előhúzza ruhája redőiből egy kopottas fészüt, és fészülködni kezd. Eddig sem volt kócos, de most a fészülködés mozdulatainak kimértsége, az egész „előkészületi szertartás” alaposága és gondossága azt sugallja, Tilmann atyának nagyon fontos, hogy a misén tökéletesen felkészülten jelenjen meg Isten előtt!

Akár humorosnak is nevezhetnénk ezt a képet: egy pap, aki nagy alaposággal megfészülködik a mise előtt! Engem mégis komoly gondolatokra indít, mert a kép által sugallt üzenetbe beleborzongva kérdezem magamtól: mit teszek én annak érdekében, hogy felkészülten, jól fészülten jelenhessek meg majdan a Király előtt?

Királyi emberré válni

Amióta Tilmann atya a magyarokat királyi embereknek nevezte levelében, kötelességünknek is érezzük, hogy azzá legyünk. Csak egy példa, amelyre ő indított minket ezzel a nagybecsüléssel:

Van egy nagyon kellemetlen szomszédunk. A környéken mindenki számára terhes az ő személye. Állandó zajongásával zavarja a nyugalmodat. Már voltam ügyvédnél is, mit lehetne tenni vele. Nem sokat, maximum elköltözni.

Most karácsony előtt a férjem újból indulatba jött, de tehetetlenek voltunk a helyzettel szemben. Ekkor megbeszéltük, hogy ebben az esetben az indulat csak a kárunkra van. Végiggondoltuk, hogy mennyire sajnálatra méltó ez a magányos ember, és tudtuk is sajnálni. Készítettünk neki egy szép karácsonyi ajándékot.

Nagyon meglepődött, de boldogan fogadta. Persze nem élünk a mesék világában, továbbra sem változtat a viselkedésén. Abban viszont biztos vagyok, hogy belül valami megváltozott. Mi pedig nyugodtak vagyunk, mert reagáltunk a helyzetre, méghozzá királyian.

Független, szabad, eredeti

Mit köszönök Tilmann atyának?

Elsősorban azt köszönöm, hogy behozta az életünkbe Máriát, aki Anyánk és Királynőnk lett, és Kentenich atyát mint a Szűzanya eszközét és csodáját. Ezen belül nagy ajándék Tilmann atya **hitelessége és világlátása.**

A Gondviselésbe vetett gyakorlati hit élő megtestesítője számomra.

Mi, a tanítványai azt gondoljuk, hogy Ő mindent tud, és ezért milyen jó Neki! Ezzel szemben, a valóságban – és ezt nem titkolva – Tilmann atya is a Jóisten és a Szűzanya jeleire vár, az Ő akarata kutatja folyamatosan, ami, mint tudjuk, bizonytalansággal és bizalommal párosul. Többet adott az életpéldája, ahogyan kutatja és várta a jeleket, és a számomra jelentéktelen eseményekből üzenetet olvasott ki, még akkor is, amikor az más utat jelölt, mint amit Tilmann atya szeretett volna.

A látszólag rossz jelenségek mögött is **meglátja a jót.**

Egy alkalommal autóval mentünk a karácsony előtti kaotikus városban: szürkeség, közlekedési dugó, kapkodó, rohanó emberek az utcán. Tilmann atya megjegyezte: „Milyen szép, hogy ez sok ember mind másnak akar örömet szerezni!”

A szenvedéseket nagy alázattal viseli.

Más alkalommal elpanaszoltam Tilmann atyának, hogy amikor ő itt van nálunk, mindig valami baj történik velünk. Mire Tilmann atya megjegyezte: „Akkor mit szóljak én, hisz én mindig magammal vagyok?!”

Figyelmesség a másik ember befogadásához.

Ez nagy munka, de elsajátítható. Azt gondoltuk – kényelmesen –, hogy ez csak Tilmann atya sajátos képessége. De látható volt, hogy ez számára is komoly erőfeszítést igényel. Hasonlóképpen volt a levélírással: megható volt, ahogyan megírt egy levelet magyarul. Minden apró részlet (nyelvi, tartalmi) nagyon fontos volt, hogy érthető legyen a címzett számára. Egy pár soros levél több órás munka volt!

A Kentenich atya által megrajzolt új ember – **független, szabad, eredeti** – élő megformálójá, ennek minden szépségével és keresztjével együtt.

Egy másik kép: Tilmann atyával az otthonunkban beszélgettünk, amikor elérkezett az esti ima ideje, gyermekeink (17, 16, 13 és 4 évesek) gyülekeztek a háziszentély elé, amely a nappaliban van. Imádkozás után a gyerekek ismét szétszéledtek, ki tanulni, ki lefeküdni. Tilmann atya szinte szemrehányó aggodalommal kérdezte: „Csak nem kötelező Önöknél az esti ima? Hiszen ezek a gyerekek kamaszok!” Alig tudtuk

megnyugtatni, hogy nem kötelező az esti ima, gyakran élnek is a szabadságukkal, de hát csak nem fognak kihagyni egy Tilmann atyával való esti imát?

Amikor szerény otthonunk hiányosságai miatt szabadkoztunk, a tömör és sajátos „Tilmann-atyás” választ adta: „Kentenich atya Dachauban szenvedett, én pedig itt!”

Mindaz, amit tanított, az életén is nyomon követhető.

Sokunkat elbűvölt a stílusa, a humora, az eredeti látásmódja, a naprakészsége és az ebből táplálkozó képei, hasonlatai. Kentenich atyához való hűsége és tanításának elevenen tartása.

Egy kép:

Tilmann atya egy-kettőre megszerette a jó erős, magyar kávé. Mi ugyan óvva intettük attól, hogy bögregszámra igya, hisz ez nem német kávé, de Ő azzal nyugtatott mindig, hogy a vérnyomásának nagyon jót tesz, tehát gyógyszer a számára. Egy komoly betegség után több hónapig pihennie kellett. Mikor végre ismét Magyarországra jött, csodálkozva láttuk, hogy nem kér kávé, se sokat, se keveset. Kérdeztük az okát, mire Ő azt válaszolta:

„Nem szeretném, ha az én síromra azt kellene felírni, hogy: SZERETTE A KÁVÉT!” (Utalt Kentenich atya sírfeliratára: Szerette az egyházat.)

Hálásan köszönjük a gondviselő Istennek, a Szűzanyának, hogy megajándékozott bennünket Tilmann atyával!

... ahogyan kutatta és várta a jeleket, és a számomra jelentéktelen eseményekből üzenetet olvasott ki, még akkor is, amikor az más utat jelölt, mint amit Tilmann atya szeretett volna.

Erőt adott, hogy nagynak látszott minket

Majd 5 éve jutottunk el először Óbudavárra, ismerőseink többszöri unszolására. Nagy várakozással, és sok kérdőjellel érkezünk meg a családnapokra. Azt reméltük, hogy az egy hét elteltével választ kapunk arra, hogy ez a lelkeség jelenti-e a mi utunkat vagy sem. Nagyon jó előadásokat hallottunk, de a mi kérdésünkre mégsem ezekből kaptunk választ.

Ezen a héten néhány napot Óbudaváron töltött Tilmann atya, és ő mondta a szentmiséket is. Nagyon megragadott minket a személyisége és a hitelessége. Nem volt semmi konkrét kérdésünk felé, de úgy éreztük, hogy személyesen is találkozunk kell vele.

A beszélgetéskor az volt az érzésünk, hogy belénk lát, szinte olvas a lelkünkben. Egy-egy kérdés után megállt, visszavonult egy kicsit. Utána nem csak az adott kérdésünkre, hanem az egész személyiségünket érintően válaszolt. Olyan dolgokra adott választ, amelyekről nem beszéltünk, de ő érzekelte.

Már az első alkalommal, és a későbbi beszélgetések során is nagy élmény volt számunkra, hogy nagynak és értékesnek látszott bennünket. Sosem értettük, hogy ezt mire alapozza, de ez mindig erőt adott nekünk.

A tanítás, amelyet általa kaptunk, nagyon újszerű és magával ragadó volt. Habár máshol is hallottuk már ezeket a gondolatokat, és jól illeszkedtek az általunk eddig is ismert katolikus tanításba, mégis abban a megfogalmazásban és szemléletben, ahogyan ő közvetítette, teljesen újként és lelkesítően hatottak.

A családnapokon nagyon tetszett nekünk, ahogy minden házaspárt az egyéni-ségüknek és az egyedi hivatásuknak megfelelően erősített. Nem próbált mindenkit egyenkereszténnyé formálni, hanem meglátta az értéket és a küldetést a párok sokszínűségében.

A szemléletmódunk változik, amióta Tilmann atyán keresztül Schönstattal találkoztunk. Jobban észrevesszük, meglátjuk a Jóisten működését életünkben, mindennapjainkban.

A schönstatti lelkeséget azóta igyekszünk több helyen és többféle forrásból megismerni, de számunkra Tilmann atya marad egyik leghitelesebb közvetítője.

Hordozzuk egymást

Tilmann atya egy beszélgetés során ezt mondta: Szeretjük egymást. Nem testben, hanem lélekben. S így hordozzuk egymást. Ha te már nem bírod a terheket, én „átveszem” és segítek. Amikor én nem bírom, akkor te „veszed át” tőlem és segítesz nekem.

Tilmann atya sokszor „átvette”, és segített a terheim hordozásában. Köszönöm.

Mária és Tilmann atya a „nyerő páros”

Kedves Tilmann Atya!

Nehéz összeszedni, mi mindent köszönhetünk Önnek. Nehéz, de szép feladat.

Én már lánykoromból sok, máig érvényes útravalót őrzök Tilmann atyától. Mélyen bevésődnek szívembe szavai, „mint fémbe a savak”. Szép volt látnom, ahogyan a szüleimre tekint.

Házaspárként pedig több alappillért betonozott be jó helyre házasságunkban, és meglátásain, profetikus üzenetein még ma is sokat gondolkodunk.

Nagyon nagy öröm volt megtapasztalni, érezni Isten jelenlétét a beszélgetésekben, a Szűzanya üzenetét megérteni Tilmann atya szájából. Élmény volt látni a valódi „színházat”, melyben Mária és Tilmann atya a „nyerő páros”. A munkatársi viszonyt, amit láthattunk, érezhettünk, amelyből magunk is részesülhettünk; nagyon köszönjük!

Még ma is találunk olykor-olykor „krokodilt” a fürdőkádban, ami arra emlékeztet, hogy a házasságban is történhetnek egészen kiszámíthatatlan dolgok; nap mint nap fejünkre kell koppintanunk, mint Asterix, ha valami butaságot követünk el; de vidám szállóigén Tilmann atyától, az „és most gyere”, mert még mindig szeretjük egymást.

El voltunk kényeztetve. Tilmann atya nélkül több munkát jelent meghallani a halk szavakat, de állunk a feladat elébe!

Nagyon köszönünk minden munkát, a nehézségek vállalását, a tanulást, a türelmet, a fáradozást, a nyitottságot, a humort, a pontosságot, a természetességet, az imákat. Köszönünk mindent, amit értünk, magyar családokért vállalt, végzett, tűrt, tett.

Gutta cavat lapidem, non vi, sed saepe cadendo. (A csepp kivájja a követ, nem erővel, hanem gyakori esésével. Szerk.) Tilmann atyától egy csepp is mélyen szántott, kijelölve utunk.

Szép lenne, ha a kemény, de gyümölcsöző magyarországi küldetése után, testi-lelki egészségben, örömben, pihenésben, kávéban és üres füzetben, kegyelemben gazdagon tekinthetne Tilmann atya a következő feladat elé! Ehhez kérjük Isten áldását szívből, sok imával és szeretettel!

Felemelt az a jóindulat és figyelem

Mit köszönhetünk a szüleinknek? Felsorolni sem lehet. Ugyanez a helyzet: mit köszönhetünk Tilmann atyának?

A Jóisten kegyelméből kiskamasz korom óta ismerem őt. Gyerekként a prédikációi ragadtak meg, amelyeket a családnapon hallottam. Akupunktúraszerűen célba találtak a tőmondatai.

Egyszer Tilmann atya családlátogatáson volt nálunk. A szüleim éppen a házassági évfordulójukat ünnepelték, és ezt Tilmann atya ott tudta meg a szentmise előtt. A zsebébe nyúlt, és ajándékul a rózsafüzérét nyújtotta át az ünnepelteknek. Később vettük észre a feszület hátoldalára vésett feliratot – a pappá szentelésére kapta.

Más alkalommal a dolgokhoz való kötődés fontosságáról hallottam tőle, illetve arról, hogy milyen szép egy szorosan hozzánk tartozó tárgyat elajándékozni szeretetből. A schönstatti atyáknál ez jelenti a szegénységet.

16 évesen kezdett el magázni mindenkit, így engem is. Mikor bemutattam neki a vőlegény-jelöltemet, kacsintott, és hüvelykujját felemelve biztatott: „Jó fiú.” Később hozzátette: „Bár én azt gondoltam, hogy Ön nővér lesz. A Jóisten ezt jobban tudja, mint a Tilmann atya.”

Esküvőnk előtt arra hívta fel a figyelmünket, hogy a rendszeres, mélyebb beszélgetések soha ne maradjanak el. Szervezzük tudatosan, ne hagyjuk ritkulni ezeket.

A háziszentélyünket is ő szentelte fel, és tolmácsolta nekünk a Szűzanya szeretetét és bizalmát irántunk. Felemelt az a jóindulat és figyelem, amellyel felénk fordult.

Aztán sokat betegeskedett, és hiába jelentkeztünk az ő családnapijaira, mindig a helyette beugró házaspárokba „botlottunk”. Nem véletlenül. A Jóisten kinyitotta a szívünket, szemünket, hogy a schönstatti lelkiséget folyékony magyarsággal, egészen más stílusban is meg lehet ismerni.

A Jóistentől kaptunk aztán egy váratlan nagy ajándékot: Tilmann atya egyszer egy hétig nálunk lakott egy kivizsgálás miatt. Sok mondatát őrizzük a szívünkben.

Mindig igyekezett Kentenich atyára irányítani a figyelmünket. Kentenich atya példájára és személyes jelenlétére. „Nem kell, de szabad” – és kitette Kentenich atya képét a szentélyünkbe.

Alázattal és gyermeki bizalommal fordult a Szűzanyához, és a legapróbb kérdésben is kikérte a véleményét.

Amikor Tilmann atya végül elutazott tőlünk, az egyik gyerekünk szomorúan azt kérdezte: „De miért ment el? Nem volt jó itt neki?”

Megköszönjük a Szűzanyának Tilmann atyát, az Ő kedves Prófétáját. A nagy munkabírását, a kitarását, a nagy szívét, a humorát, ahogy (meg)birkózott a magyar nyelvvel. A Jóisten áldását kérjük további „belső” munkájához!

Csodák pedig vannak, csak kérni kell őket!

Mindig is sok gyereket szerettünk volna. Szinte az esküvőnk napjától vártuk a bőséges gyermekáldást. Nem is tudom, melyikünk volt a türelmetlenebb, a férjem vagy én. A húgoméknál és a nővéreméknél olyan könnyen ment, nálunk meg valahogy nem sikerült.

De aztán másfél év után beköszöntött a csoda, és megszületett a kislányunk! Szinte egyszerre érkezett a húgom első és a nővérem harmadik gyermekével. Teljes volt az öröm a szűk és a nagy családban egyaránt. Úsztunk a boldogságban a férjemmel, ez a pici volt minden percünk értelmé. Szívünk minden melegével, szeretetével vettük körül.

Eltelt két év, és úgy éreztük, megérett a helyzet, hogy megszülessen a kistestvére is. A húgoméknál is így gondolták, és jött is a baba. De nálunk nem. Nem baj, majd hamarosan! – gondoltuk. Természetesen nem is mentem vissza dolgozni, hiszen úgy terveztük, hogy sorra jönnek majd a gyerekek. Hát igen, ember tervez...

Telt múlt az idő, a testvéremnél már a harmadik, negyedik, ötödik gyermek, nálunk meg, ... Már egy kutyát is beszereztünk közben, valószínűleg már annyira szerettem volna gondoskodni valakiről vagy valamiről. Leánykánk iskolás lett, aztán mikor már harmadikba lépett, elmentem dolgozni. Persze orvosokhoz is jártunk, mert erre a nagy „szünetre” sehogy sem találtunk magyarázatot. Lassan már nem tudtam másra gondolni, csak a gyermekáldásra, bárkivel találkoztunk, előbb-utóbb ez lett a téma.

Így telt el tizenegy év, állandó várákozás és reménykedés közepette. Aztán férjemnél elfogyott a cérna, és úgy döntött, orvosi segítséghez folyamodunk. Ennek a beavatkozásnak köszönhetően ikerbabákkal lettem várandós. Leírhatatlan volt a boldogságunk. Akkor úgy gondoltam, mindhármunké.

De menet közben rá kellett döbennem, hogy a nagylányunkban valami átalakult. Persze kiskamasz is lett, és ez önmagában is nehéz dolog, de tetézte ezt még az is, hogy a kilenc hónapból több mint hármát kórházban kellett töltenem, és ha otthon voltam, akkor is feküdnöm kellett. Minden olyan más

lett, és én is úgy éreztem, semmi sem úgy történik, ahogy elterveztem. Már a szülés is máshogy alakult. Az utolsó pillanatban kiderült, hogy császármetszés lesz, mert az egyik baba szíve folyton lelassult. Elég pici súllyal születtek – egy kislány és egy kislány –, hamarosan kiderült, hogy a kislánynak súlyos szívrendellenessége van, mielőbb műteni kell. Jó két hetet még a kórházban töltöttem velük, a tejem nem volt elég. Mire hazaértünk, már a teljes kétségbeesés uralkodott rajtam, az egész család influenzás volt, én meg ott álltam két óakoló picivel és alig volt tejem. Mi lesz ezután? Eddig hallani sem akartam a tápszerről, de be kellett látnom, nincs mese, etetni kell őket, ide azt a tápszert! Eltelt az első öt hét, alvás semmi, aggodalom tengernyi, mígnem végül megműtötték a kislányt, és hála az Úrnak és az orvosoknak, tökéletesen rendbejött. De ezzel még nincs vége mindennek!

Közben egyre világosabbá vált számomra, hogy a nagylányunk tizenkét évesen depressziós! A tanulmányi eredményei romlottak, egyre zárkózottabbá vált, és már csak a tévét akarta nézni, ez volt a mindene. Én erőmön fölül próbáltam vele foglalkozni, együtt tanultunk, és esténként, mikor a kicsik végre elaludtak, elmentem vele kettesben a sarki pizzériába, de ez csak ideig-óráig oldotta meg a dolgokat. Aztán átirattuk a „kemény” iskolából a közeli általánosba, hátha sikerélményre van szüksége.

Egy darabig ez jónak bizonyult. Jött a továbbtanulás. Mivel nem volt jó tanuló, a gimnáziumok szoba sem jöhettek. Viszont nagyon tehetségesen rajzolt, hát kézenfekvő volt a Képzőművészeti Szakközépiskola. Oda föl is vették, de nem arra a szakra, amire ő szeretne volna, hanem amire mi... Jaj, mennyi hibát követ el az ember az első gyerekeivel!

Nem elég, hogy tizenkét év után teljesen átalakult a család, még a szobáját is el kellett vennünk tőle az ikrek számára, mert csak így tudtuk megoldani az elhelyezésüket, ő meg kapott egy szuper kis toronyszobát a tetőtérben. A baj csak az volt, hogy nem akart felköltözni egyedül, hiszen addig mindig velünk aludt, és félt olyan messze lenni tőlünk. Nem tehattünk mást, kellett a hely. Akkoriban nem vettük komolyan, hogy milyen iszonyatos fájdalom lehetett neki ez a drasztikus elszakadás. De hogy ne legyen olyan egyedül odafönt, kapott egy tévét. (Végzetes hiba volt!!!)

Minket úgy lekötötték a teendők a kicsikkel, hogy eleinte fel se tűnt, mennyire elmaradt tőlünk. Egyre kevesebb közös programban vett részt, és mikor esténként fölmentem hozzá elbúcsúzni, egyszer azt mondta: „Nem kell feljönni hozzám, jól elvagyok itt egyedül.” És én gondolván, hogy tényleg így a jó neki, egyre kevesebbet mentem föl. (Újabb ostoba hiba!) Eltelt az első félév a középiskolában, mi túrtuk a rémes

... és esténként, mikor a kicsik végre elaludtak, elmentem vele kettesben a sarki pizzériába, de ez csak ideig-óráig oldotta meg a dolgokat.

kamasztüneteket és a változásokat rajta. Jöttek a fekete ruhadarabok, az acélbetétes bakancs, a sok fülbevaló...

És ekkor jött az újabb fordulat: az Úr, kicsit késve bár, de meghallgatta kérésünket, és újabb kisbabát küldött nekünk. Mikor a lányom megtudta, napokig szóba sem állt velünk. (Újabb tőr a szívébe! Ó, borzalmak kezdete!) Előkerült egy pszichológus is, aki csak azt érte el nála, hogy nyíltan merete közölni velünk, hogy átiratkozik egy másik szakra, mert ezt gyűlöli, és ha fejre állunk, akkor is... Mit lehet ilyenkor már tenni? Menjen: hátha ez a megoldás. Hát igen, egy pár hétig úgy tűnt, jó lesz. De ahogy előre láttuk, csak kétségbeesett pótcselekvés volt. Nemsokára beállított hollófekete hajjal, kétoldalt felnyírt, zöldre festett csíkkal. (Jaj, az a gyönyörű gesztenyebarna haj!) Aztán karika az orrba, karika a szájba. Azt hiszem, nem kell ecsetelnem a hatást. De nyelünk, és vártuk, hogy majd csak vége lesz ennek a lidércnyomásnak. De még csak most kezdődött igazán!!!

Mi minden nyarat vidéken töltünk, nagybácsik, nagynénik, unokatestvérek. Soha nem voltunk még távol egymástól ilyenkor. Hát ezen a nyáron ez is megtörtént. Nagylányunk különböző kifogásokkal valahogy Pesten maradt. Igaz, az anyukám felügyelete alatt, de sokat járkált el a barátnőivel. Ezen a nyáron megszületett az újabb kishúga. Boldogságunk ezen a téren határtalan volt, de bizony súlyos árnyak tornyosultak felettünk.

Jött a szeptember, az újabb tanév. Keservesen megváltozott a mi tündéri elsőszülöttünk. Mosolyogni szinte sosem láttuk, már alig állt szóba velünk. A jegyei szörnyűek voltak, és egyre gyanúsabb volt, hogy mindig cigiszaga van. Már nem is titkolta, hogy dohányzik. Egyre kevésbé tudta és akarta palástolni, hogy mennyire gyűlöl és megvet minket. Bármikor próbáltam vele beszélgetést kezdeményezni, úgy vert vissza, mint egy betonfal. Ebben az időben már nagyon sokat imádkoztunk érte, persze külön-külön, a magunk módján. Éreztük, hogy itt valami szörnyűséges szellemi erők mozognak a háttérben. Ez nyilvánvaló volt, ha csak a szobájába léptem: a falakat rettenetes rajzokkal dekorálta, és az a rendetlenség, amely körülvette, leírhatatlan volt. Ne higgye senki, hogy mindezt tétlenül néztük, de nem érdemes leírni a pedagógiai eszközöket, melyeket bevetettünk, mert minden hatástalan volt. Az egész nagy család – amely már kilenc unokatestvért számlált az én négy gyermekem mellett – kétségbeesve és tehetetlenül nézte, mi folyik nálunk.

Aztán tavasszal a magán angoltanára – aki a család barátja – bizalmasan figyelmeztetett minket, hogy a lányunk már nem csak egyszerű cigiket szív...! Ez már túl sok volt. Kicsúszott a talaj a lábunk alól! Most mit csináljunk? Kerítettünk gyorsan egy pszichiátert, de a mi drága gyermekünk úgy játszotta ki, ahogy csak lehetett. Semmi megoldás!

Ebben az időben már nagyon sokat imádkoztunk érte, persze külön-külön, a magunk módján. Éreztük, hogy itt valami szörnyűséges szellemi erők mozognak a háttérben.

De ahol a legnagyobb a baj, ott a legnagyobb a segítség is! Akkoriban úgy alakult (most már tudom, hogy nem véletlenül), hogy a templomunkban új barátokra leltünk. Egyre több imát, lelki olvasmányt kaptunk. Elkezdtem lányunk szobájába följárni, mikor nem volt otthon, és szenteltvíz kíséretében elmondtam egy szabadító imát minden nap. Kitartásomnak meglett az eredménye, de nem úgy, ahogy számítottunk rá.

Mikor véget ért a tanév, megismerkedett egy fiúval. Egyszer meg is mutatta nekünk. Jaj!... Egy hét elteltével egy este közölte, hogy ő nem bírja ki a fiú nélkül, és odaköltözik hozzá. Persze, hogy nem engedték, de fogta a motyóját, és sírva otthagyt minket az éjszaka közepén. Ekkor tizenhét éves volt. Mikor felocsúdunk, a férjem gyorsan biciklire szállt, hogy utolérje, de már nem találta. Senkinek nem kívánom azt az állapotot, amelybe akkor kerültünk. A tetejében az volt a legrosszabb, hogy egy jót sírni sem tudtam, mert a kicsiket nem akartuk beavatni ebbe az iszonyatba. Majd megszakadt a szívünk, mikor kérdezték, hogy hol a testvérük. Motyogtunk nekik valamit mosolyogva, de már nem is tudom, mit.

Aztán ahogy másnap ültünk a ház kertjében és néztük a kicsiket, ahogy játszanak, mindkettőnknek az jutott eszébe, hogy csak az Úrhoz menekülhetünk. Azonnal fölkerelkedtünk gyerekestül, és elmentünk a templomunkba. Ott végre kisírtam magam az egyik nővér vállán, és másfél óra múlva megtisztulva, megnyugodva tértünk haza. Már tudtam, mit kell tennünk: felajánlottuk őt a Szűzanyának, hiszen innentől mi már tehetetlenek voltunk. Nagy nehezen kinyomoztam, hogy hol lakik a fiú, és felhívtam a szüleit. Szerencsére egyszerű, de jóra való emberek voltak, akik elfogadták a helyzetet. Így valamelyest enyhültek a rémálmaim.

Elkezdtek az első pénteki nagykilencedet a családuknak egységéért. (Érdekes volt, hogy minden ilyen pénteken valamilyen akadály gördült elénk, mintha valaki nagyon nem akarta volna, hogy teljesítsük ezt a vállalat, de mindig sikerült újra és újra leküzdenünk ezeket.) Ez alatt a kilenc hónap alatt felgyorsult a kegyelem áradása. Éreztem, ahogy a nyugalom és a békesség beköltözik a lelkünkbe és az otthonunkba. Megtanultam kenyéren és vízen böjtölni (hiszen van olyan gonosz lélek, akit csak ezzel lehet elűzni).

Attól kezdve minden este mécesst gyűjtöttünk, körülültük a kicsikkel, és elkezdtek a rózsafüzért imádkozni. Addig a férjem nem szeretett közösen imádkozni, azt személyes magánügynek tekintette, de most ő is velünk mondta: lassan, naponként egy tizedet. Ő is megtanulta a titkokat. Aztán egyre többféle ima kapcsolódott a tizedhez.

Azon a nyáron eljutottunk Óbudavárra egy hétre, ahol megismertük Tilmann atyát, akivel személyesen is volt módunk hosszasan elbeszélgetni a keresztünkről.

Megtanultam kenyéren és vízen böjtölni (hiszen van olyan gonosz lélek, akit csak ezzel lehet elűzni).

Megdöböntett minket az a szoros kapcsolat, ami a Szűzanyához köti őt, és ami által rajtunk is tudott segíteni. Tökéletesen felvértezve tudtuk eltölteni a nyarat ezután, annak ellenére, hogy a lányunk egyszer sem jelent meg nálunk. Én rendületlenül küldözgettem sms-eket neki, vigyázva rá, hogy csak a szeretetem menjen át a telefonjába. Időnként még egy-egy kurta válasz is érkezett. Úgy gondoltuk, ha vége a nyárnak, majd hazajön, hiszen kezdődik az iskola, az érettségi éve!

De csalódnunk kellett, mert közölte, hogy nem jön haza, a barátjától fog iskolába járni. Igen ám, de néhány hét múlva levélben tudatta, hogy nem bírja tovább ezt az iskolát, keressünk neki egy esti iskolát, ahol leérettségizhet. Felkutattunk egy távoli gimnáziumot, befizettük az első tandíjat, és reménykedtünk. De már meg sem lepett, mikor kiderült, hogy ő nem fog leérettségizni, inkább majd dolgozik valahol. Ez a tanév úgy telt el, hogy állást keresett. Persze kinek kell egy érettségi nélküli, piercinges, fekete-zöld hajú cingár tizenhét éves kislány? Naná, hogy nem kapott munkát. A rossz külsejű fiú, aki már korábban abbahagyta az iskolát, egy kórházban dolgozott beteg- és halotyszállítóként, mígnem azt is otthagya.

Ez így elég szörnyen hangzik, de mégis történtek csodás dolgok. Dolgozott bennünk Óbudavár, Tilmann atya és persze rajtuk keresztül égi Édesanyánk: megszületett az igazi háziszentélyünk. Ettől kezdve szinte kézzel fogható volt a változás. Mindannak ellenére, hogy a mi helyzetünkben tíz anyából kilencnek már megszakadt volna a szíve, tíz évet öregedett volna, összeomlott volna a házassága, engem betöltött a béke, a szeretet és a nyugalom. Ekkor jöttem rá, hogy nem is azért kell imádkozni, hogy javuljon meg már az a gyerek, és jöjjön vissza, hanem hogy én tudjak olyan lenni, akihez jó visszatérni. És így is történt.

Egyszer csak hiányozni kezdtek neki a kistestvérei. Megkért, időnként hadd hozhassák haza őket a barátjával az oviból. Egyszer-kétszer még nálunk is ebédelték. Aztán, mire eljött a karácsony, már azt is elértük, hogy eljöttek a szűk- és nagycsaládi ünnepre. Szerencsére az egész család tudta, miről van szó, és csodálatosan mellettünk álltak, támogattak, segítettek. Mindenki szeretettel vette őket körül. Mikor jöttek, soha nem piszkáltuk, bántottuk őket, sikerült mindig mosolyogva szeretetet sugározni feléjük. Egyre sűrűbben bukkantak fel nálunk és az anyukámnál a hétvégi nagycsaládi ebédeken. Egy idő után megjelentek a hajszálrepedések az oly boldognak kikiáltott kapcsolatukon. A fiú el-elmaradt ezekről az ebédekről. A lányunk már lassan nem is titkolta, hogy nincs minden rendben.

Mígnem másfél éves távollét után, szilveszter délután jött a telefon, hogy szeretne hazajönni. A tervem azonnal kész volt: a családot elküldtem a húgomékhoz, és egyedül fogadtam őt. Ő volt a megtestesült tékozló leány: feketén, csontsoványan, éhezve, sírva lépett be. Először csak az előszoba sarkában sírdogált, hogy ő nem akar bejönni, majd a testvéremék szomszédos irodájában fog aludni. Én nem szóltam semmit, csak megettem, és közben azon imádkoztam, hogy tudjak mondani valamit. Mentőtletként kinyitottam a tévét, és leültünk elé. Ahogy néztük, egyszer csak megtört a jég, és elkezdtünk beszélgetni. Úgy, ahogy még soha eddig.

Estére már beleegyezett, hogy mellettem aludjon. Másnap még egyedül voltunk, ettünk és beszélgettünk. Aztán mikor hazajött a család, a férjem és ő elmentek a fiúhoz, és minden holmiját hazahozták. Soha többet nem találkozott velem.

Néhány nap múlva felköltözött az addigra már kifestett, felújított szobájába, melyet ezután együtt alakítottunk barátságossá. Napról napra kevesebbet sírt és többet evett. Elkezdtük a jövőt tervezgetni. Időközben sikerült egy katolikus gimnáziumban magántanulónként leérettségiznie. (Ebben óriási szerepe volt az anyukámnak – ez egy külön fejezet is lehetne.) Kitértük, hogy felvételizik egy főiskolára. Március végére újabb kistestvére született. Ismét csodálatos ajándéka az Istennek! Kikerültek a szörnyű karikák az orrából, a szájából, és májusban megismerkedett egy nagyon helyes fiúval, akinek a kedvéért lemondott a cigarettáról is, a haja is visszakapta az eredeti színét. Együtt mentünk el új cipőt és ruhákat vásárolni.

Tökéletesen átalakult: az ijesztő hernyóból gyönyörű pillangó lett. Sikerült bejutnia a főiskolára, melyet azóta is lelkiismeretesen végez. Ma is velünk lakik, de tervezgeti, hogy mielőbb a saját lábára áll, talán férjhez megy, gyerekei lesznek. Egyetlen dolog, ami nem tért vissza vele, a hite. Azt sajnos útközben elhagyta valahol.

De én már nem félek. A Szűzanya a kezébe vette a dolgokat, és ennek számtalan jelét tapasztaltuk. Keserves időket éltünk át, de a gyümölcsseit semmiért nem adnám. Az egész házasságunk, családi életünk, hitünk átalakult, megacélosodott. Az imádság olyan mélyen ivódott az egész családba, hogy a férjem is és én is, ha csak egy percre is felébredünk éjszaka, már imáinkat mormoljuk félálomunkban. Megtanutunk másokért is imádkozni, és már rég nem a kétségbeesés hajt ilyenkor minket, hanem a mélységes hála és alázat Urunk és Szűzanyánk felé, akik a szenvedésen keresztül vezettek minket Mennyei Atyánkhoz.

Köszönjük neked, nagylányunk, Istennek legyen hála!

„A szeretet fájhat”

A leírhatatlanul nagy gazdagságból, amelyet Tilmann atyától és általa kaptunk, három apró mozzanatot szeretnénk felidézni.

Úgy mentünk Óbudavárra, hogy amit a mozgalomról hallottunk, nem vonzott különösen. A lelki lendületvétel reményében, és mert a gyerekeinket is magunkkal vihattuk, mégis nekiindultunk a családnapoknak.

Akkoriban négyéves házások voltunk. Már éreztük, hogy a szerelmen kívül más is előfordul egy házasságban. Az első időkben minden előadást Tilmann atya tartott. Mindkettőnket megragadott valami, amit akkor nem nagyon tudtunk megfogalmazni. Nem állt össze teljes kép, csak mozaikok, rabul ejtő mozaikdarabok értek el hozzánk.

Legélesebben az a mondat maradt meg: „A szeretet fájhat.” Ezt sosem hallottuk azelőtt. Tapasztaltuk, hogy beszélgetéssel, jó szándékkal nem sikerül minden nehézséget elhessenteni. De azt hittük, ez a mi ügyetlenségünk, butaságunk miatt van. Döbbenetes és felszabadító volt a megvilágosodás, hogy a szeretet nem mindig könnyű vidámság, és a fájdalom a szeretettel együtt is járhat.

Ennek lassan tizenhat éve. Azóta egy évben sem maradtunk el Óbudavárról.

A másik két kedves emlékünk, amikor Tilmann atya meglátogatott minket, és nálunk aludt.

Igyekeztünk a házukban – amely még mindig épülőben volt, de már benne laktunk – külön kis kuckót biztosítani a mi drága vendégünknek. Nehezen találtunk megfelelő helyet.

Először a tetőtérben alakítottuk ki Tilmann atya alvóhelyét. Nem voltak belső ajtók. Az aljzatbetonra hordtuk össze a parkettakötegeket, erre matracot fektettünk, gyerekeink virággal díszítették fel a nevezetes sarkot, és szép kis szentélyt is készítettek. Nagyon boldogok voltunk, hogy Tilmann atya meglátogatott minket.

Másodszor már tudtunk egy kis szobát adni. Ez a szoba akkor éppen használaton kívül volt, arra várt, hogy lemeszljük, berendezzük. Csúnya kis helyiség volt.

Mentegetőztünk, amiért csak ilyen egyszerű, szerény szállást tudunk biztosítani. Tilmann atya elkomolyodott, és csak ennyit mondott: „En itt ebben a jó szobában, és Kentenich atya pedig Dachauban...”

Akkoriban négyéves házások voltunk. Már éreztük, hogy a szerelmen kívül más is előfordul egy házasságban.

Mint egy ajándék rózsabimbó, amely otthon nyílik ki

1991. nyár... Kahlenberg... első családnap... (milyen szokatlan szó...)

Ha nem tetszik, legfeljebb hazautazunk – határoztuk el jó előre Karsival. Kitetjük a kis egyéves Rékát a járókába. Ott üvöltött. A zöld fűvön feketeruhás ember haladt át. Biztos ő Tilmann atya – néztünk egymásra. Ekkor láttuk őt először. Eltelt a hét, utazunk haza. Az autóban beszélgetve, ahogy távolodunk Kahlenbergtől, úgy közeledik szívünkhöz mindaz, amit hallottunk... Mint egy ajándék rózsabimbó, amely csak otthon nyílik ki – olyan volt nekünk Schönstatt. Lépten-nyomon eszünkbe jutottak a gyakorlatias jó tanácsok: Igen... előbb a feleségemnek nyitom ki az autó ajtaját... Igen... nem a férjem hazaérkezéskor mosok föl az előszobában... Igen... a sarokba hajította a zoknit. Ez még csak egy a húsz „bogár” közül... (Tilmann atya szerint legalább húsz „bogarat”, rossz szokást engedélyezhetünk társunknak. Szerk.)

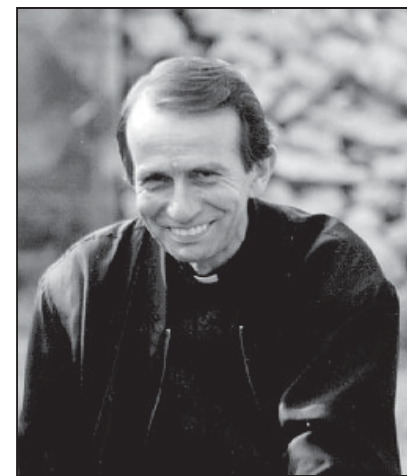
Kérdések tucatjai tolnak elő, s irány Óbudavár – ott tovább kérdezhetünk...

Igen. Átformált bennünket Schönstatt. Tilmann atya biztató, elfogadó, és még minket is nagyra látó lelkülete. 15 éve meghívtuk a Szűzanyát otthonunkba. Tilmann atya szentelte fel a háziszentélyünket, ahol életünk mindennapjait és legjelentősebb pillanatait éljük át azóta is. Öröm, bánat, remény, elkeseredés, de már tudjuk: „A SZERETET FÁJHAT”, s „A HÁZASSÁG MUNKA”, „NEM KELL SOKAT BESZÉLNI, CSAK ÜLJENEK KÉZ A KÉZBEN A SZENTÉLYBEN”.

Köszönjük mindezt, Tilmann atya!

S a biztatást a csoportvezetésre, a családnapokon előadás tartására, a nagy bizalmat, hogy képesek leszünk vezetni a Családakadémiát, a meghívást a szövetségbe, és a sok lélekápolást, melyet lassacskán már talán tovább is tudunk ajándékozni. És köszönjük, hogy hagyott rá időt, hogy Kentenich atya háziszentélyünk félreeső helyéről immár a díszhelyre kerülhetett...

Tehát köszönjük lelkünk megerősödését, a Szűzanyát, Kentenich atyát, és hogy nem kevesebbre, mint az életszentségre törekedhetünk!

Részlet egy 4 éves naplójából

A szokásos óbudavári nyaraláson voltunk, ahol rendszerint eltűntek a szüleim és csak ebédidőben tűntek fel újra. Ez engem állandóan zavart és idegesített, ráadásul a gyerekvigyázók olyan furcsák voltak mind. A Legszebb Nagylányt mindig a körülötte futkározó fiú gyerekvigyázók kötötték le és fordítva. Tiszta hülyék voltak. De még este sem a Legszebb Nagylány jött nekem mesét olvasni, ahogy anyutól kértem, hanem egy másik csúnyább lány, mert anyu viszont őt hitte a legszebbnek... Ó Istenem! Szegényke még azt sem tudja, mi is az igazi szépség... és ennek is én iszom meg a levét! Na mindegy, ez még csak hagyján. De aztán késő este, amikor végre elment a csúnya lány-gyerekvigyázó és megjöttek a szüleim, még ők voltak mérgesek, mert még mindig ébren voltam. Szóval, még nekik állt feljebb... hihetetlen, az ész megáll!

És másnap ez az egész ment előlről! Mégis miért várták akkor annyira a szüleim ezt az egész „Óbudavárt”?! Kilátástalan helyzetemben, monotonon végeztem a mindennapi dolgaimat a homokozóban, komoran és megtörten gyúrtam a sárgolyókat azt várva, mikor lesz már ennek a nehéz időszaknak végre vége.

Ám ekkor hirtelen feltűnt egy pap bácsi, tiszta fekete ruhában, mint amilyenben a verekedős filmek főhősei vannak, és rám köszönt, hogy: „Szia!”

Egyből visszaköszöntem és, hogy el ne szalasszam ezt a kiváló alkalmat, hogy javítsak könnyörtelen körülményeimen, rátértem a lényegre:

„Leszel a barátom?”

A fekete akcióhős pap bácsi igent mondott! Ujjongva rohantam ki hozzá a homokozóból, hogy üdvözljem új barátomat. Igaz, később anyukám pironkodva vette észre örömmöm jelét a pap bácsi nadrágján, de hát hol fontos ez, hiszen végre volt egy titkos barátom, aki emelte a nyaralás fényét, akivel eldicsekedhettem, aki miatt már érdemes volt Óbudaváron lenni!

Ráadásul még esze is volt ennek a pap bácsinak, mert a misén olyan dolgokat mondott, hogy „a szívünkben fény lakik, ez a fény Jézus”, és ezért még jobban megtetszett, mert a Zefirelli Jézus filmje is ilyesmiről szólt. Ez egy igazán jó ember, és szerintem a szüleim sem bánják, hogy velem barátkozom, eddig legalábbis még nem szóltak érte. Már sejtem, hogy mi miatt járnak ők is ide.

Apu megsúgta, hogy Tilmann atyának hívják. Azóta is a barátjának hív és mindig mosolyog. Szóval jó kis páros vagyunk, a Tilmann atya meg én.

Remélem mindig barátok leszünk!

Élő háziszentély Hogyan nevel Kentenich atya?

„Petra nővér mesélte, hogy Kentenich atya ízig-vérig nevelő volt, de nem nevelt mindenkit. Észrevette a fiatal titkárnő, hogy egy másik nő, egy férjes asszony Kentenich atyától újra meg újra útbaigazításokat, ösztönzéseket kapott, ő pedig sohasem. Szóval tette ezt Kentenich atyának, aki erre azt mondta, hogy »erre meg kell kérnie engem«. Mikor ő ezt megtette, Kentenich atya elkezdte őt is nevelni.” – olvastuk egy korábbi Oázisban.

Ezt olvasva arra az elhatározásra jutottunk, hogy mi is megkérjük Kentenich atyát, neveljen bennünket. Tavaly nyáron a Szentélyben ezt meg is tettük. Nem sokkal ezután nagy nehézséget kaptunk. Első reakálásom az volt: „Na, kezdődik!”, de aztán ismét átgondolva rájöttem, hogy rossz szemszögből nézem a dolgot. Inkább így: „Milyen jó, hogy most kaptuk ezt a nehézséget, amikor már Kentenich atya nevelőiskolájába járunk, így legalább Ő is mellettünk van, vele könnyebben megoldhatjuk »schönstatti« módon.”

Szerintem ez érvényes a szeretetszövetséggel, a biankó felhatalmazással és az inscriptióval kapcsolatban is. Sokan attól tartanak, ha ezt megkötik, akkor nyakukba zúdul a sok nehézség, teher. Pedig ez nem igaz. Tilmann atya mondta egyszer: „az ember nem kap több szenvedést, nagyobb keresztet, mint amit a Jóisten neki szánt.”

Ezek a „lépcsőfokok” (szeretetszövetség, biankó, inscriptio) a szívünket nyitják nagyobbra Isten felé, megtanítanak arra, hogy szeretetből fogadjuk a nehézségeket, más lelkiülettel álljunk hozzá, igazi gyermeki bizalommal forduljunk a Mennyei Atyához.

Egyszer hallottam ezt a szép gondolatot:

„A Golgota a teremtéstől kezdve ott áll a Földön. Isten titkának, a Szeretnek a Szíve az alázat és a szenvedés.

Mi a szenvedést fájdalommal, a boldogságot pedig jóérzéssé alacsonyítjuk le. Ám jobb pillanatainkban tudjuk, hogy az anya nem lesz boldogabb attól, ha nem okoz neki szenvedést a fia. Ilyenkor megértjük, hogy a boldogság lehet a másikért való szenvedés is.

Valójában mi is szeretnénk szenvedni és meghalni is, mindent elveszíteni teljes ürességben és sötétségben, és az Ő karjába vetni magunkat.”

Hosszú út áll még előttünk, hogy ez a vágy ne csak a szívünkben legyen, hanem igazi léletté, szeretetté váljon bennünk, hogy Szűzanyánk kezében alkalmas eszközök lehessünk.

Máté – Miért?

2005. július végén első tengerparti családi nyaralásunkra készültünk egy baráti családdal közösen. A csomagolnivalókat egyeztetettük, amikor váratlanul megkérdezte a barátnőm, hogy nem kell-e egy Down-baba? Hirtelen azt sem tudtam, miről van szó, de sok gondolkodásra nem is maradt időm, mert már csörgött is a telefon. Az egyik alapítványtól hívtak, hogy volna egy fiatal pár, akik most tudták meg, hogy Down-szindrómás babát várnak. A terhesség 30. hetében derült ki, hogy nincs minden rendben a picivel, súlyos szívbeteg. Az orvosok felajánlották a szülőknek, hogy „megoldják” a dolgot! Szegényekre annyi negatív információt zúdítottak, hogy nem csoda, ha teljesen megrettentek az eléjük tornyosuló akadályoktól. Volt egy hétvégjük, hogy végiggondolják, mit tegyenek.

Arra az elhatározásra jutottak, hogy ha hétfőn találnak valakit, aki elfogadná a kisfiukat, akkor nem ölik meg, de ők semmiképpen nem tudják vállalni egy fogyatékos gyermek nevelését.

Azon a hétfőn – az apuka elmondása alapján 4 és fél órával azután, hogy először felvette a telefont – beszélünk egymással, és másnap találkoztunk is.

Máté koraszülöttként és a Down-ra jellemző szívfejlődési rendellenességgel látta meg a napvilágot. Tudtuk, hogy szükség lesz műtétre, de annyira csöpp volt, hogy előbb meg kellett erősödnie, és híznia legalább 2 kilót. Nyolc hónaposan került sor a nagyon komplikált műtétre, amelyet – az orvosokat is meglepve – hatalmas élni akarással küzdött végig. Egy évvel később már gyógyszerre sem volt szüksége. Azóta is szépen fejlődik, és minden negatív jóslatra rácafol.

Ma, több mint két évvel később, szívesen megmutatnám ezt a tüneményes kis csibészt azoknak az orvosoknak, akik úgy gondolták, hogy nem kellene megszületnie, hisz csak egy ágyban fekvő, magatehetetlen, nyálcsorgató kolonc lesz a család és a társadalom nyakán!

Azóta is gyakran felteszik nekünk a kérdést: Miért? Miért őt? Miért mi? Miért most?... és sorolhatnám. Erre a kérdésre azonban még mindig nem tudunk válaszolni, hiszen mit is mondhatnánk?

Amikor először megszólalt a telefon, és meghallottam, miről is van szó, csak arra gondoltam, hogy most kezet kell nyújtani egy fuldoklónak, aki segítségért kiált! Aztán találkoztunk egy kedves, szimpatikus és nagyon riadt fiatal párral, akik teljesen tanácstalanok voltak. Akkor, abban a helyzetben, mikor velük beszélgettünk, az járt a fejünkben, hogy ha sikerül megnyugtatnunk őket, biztosan meggondolják magukat és elfogadják gyermeküket, de biztosítottuk őket arról is, hogy ha nem, akkor mi nagyon fogjuk szeretni és felneveljük őt.

Másfél hónapnyi várandósság után született meg nekünk Máté, akit mi hoztunk haza a kórházból. Addig nem szóltunk senkinek a gyerekeinken kívül, de mi „lázasan” készültünk a fogadására. A családunk és a barátaink is nagy szeretettel fogadták, persze volt, aki nem értette, hogy miért, de a többség nem lepődött meg a döntésünkön.

A miéltre azonban még mindig nincs válasz, de szerintem erre mi nem is tudunk válaszolni, hisz ki lát bele a Jóisten terveibe! Ő ide küldte hozzánk Mátét, hogy megtanítsa nekünk az elfogadást, az örömet, és még rengeteg fontos apróságot, amely közelebb visz a boldogsághoz.

Az elmúlt, kicsit több mint két évben csodás embereket ismerhettünk meg általa. Volt, aki azért keresett meg bennünket, hogy anyatejet adhasson, valaki karácsonyra, névtelenül sütit küld nekünk, sokan imáikkal segítettek a szívűtét idején és még sorolhatnám... Bekerültünk egy nagy családba, a Down-gyermeket nevelő szülők társaságába, ahol egymást segítve leszünk egyre erősebbek, segítve ezzel a frissen érkezőket.

Ez a csöpp emberke már eddig is annyi szeretetet hozott közénk, amiért nem lehetünk eléggé hálásak, de szegényebbek lennénk nélküle.

A nagyobb gyerekeinken is tapasztalom, hogy – ugyan mindig így neveltük őket, de – mióta Máté van, azóta ők is sokkal több apró örömet fejeznek fel a világban.

Volt egy nagyon kedves történet, nem sokkal Máté születése után. Egyik gyermekem fülig érő szájjal jött haza, látszott, hogy jó napja van, és szinte kérdés nélkül mesélni kezdett:

– Anya, képzelj! Volt a buszon egy Down-nagyfiú, egyedül ment valahova. Mindenre mosolygott, de az emberek közöm-

Ha hazaérek, addig csimpaszkodik és nyújtózkodik, amíg el nem kezdem dobálni, mert azt nagyon szereti. Nagyon büszke vagyok rá, hogy a testvérem.

bösen elmentek mellette. Én azonban visszamosolyogtam rá. Ő erre odajött és megkérdezte, hogy valóban rá mosolyogtam? Neki? Annyira boldog lett, hogy amikor leszállt, akkor is mosolygott és lelkesen integetett nekem. Olyan jó érzés volt, hogy örömet szereztem neki, hogy ettől nekem is jó napom lett!

Lehet, hogy ez a válasz a miértre? Nem tudom. Csak azt, hogyha csak ennyit kaptunk volna, már akkor is megérte, megéri!!

Weeber Tibor és Saci

Egyetemista fiunk így ír Mátéről:

Mikor anyuék elmondták, mire készülnek, először az jutott eszembe, lehet, hogy egy idő után nekünk kell majd átvállalnunk. Rá is kérdeztem, mert ettől kicsit tartottam. De megnyugtattak, hiszen egy ekkora családban ez csak nem okoz problémát.

Mikor először találkoztam vele, azonnal a szívembe lopta magát. Noha én Szegeden tanulok, ő mégse felejt el. Ha hazaérek, addig csimpaszkodik és nyújtózkodik, amíg el nem kezdem dobálni, mert azt nagyon szereti. Nagyon büszke vagyok rá, hogy a testvérem.

Az ő jelenléte megtanította nekünk, mit jelent teljesen elfogadni egymást, és nem kell pánikba esni és elmenekülni a nehézségek elől, hiszen magunknak tesszük a nehézségeket nehézé.

Miért? Talán azért, mert a szüleim ebben jók: emberré nevelni. Talán, mert ezzel is példát akartak nekünk mutatni. De még számtalan válasz lehet a miértre, amit én nem tudok. De nem is lényeges.

Máté jött, látott és mindenkit legyőzött. Annak ellenére, hogy elvileg ő igényli a mi segítségünket, ő sokkal többet ad nekünk. Az az őszinte szeretet és vidámság, amely minden percben sugárzik belőle, figyelmesebb tesz minket is az élet apró szépségei, örömei iránt.

Weeber Gyula

Kolos fiunk nyolcosztályos gimibe készül felvételire. Megjött a levél, hogy mikor kell menni a szóbelire, és hogy mit kell magával vinni. Hangosan olvasom fel:

magyar füzet, matek füzet, ellenőrző, és egy dolog, amivel a szabadidejében szívesen foglalkozik.

...erre rávágja Kolos:

– de hát Mátét nem vihetem magammal!!

A pápára figyelünk

„Levél a nevelés sürgető feladatáról”

A Szentatya megfogalmazta azt, ami minden nevelőnek a szívén fekszik: a szülők gyermekeik jövőjéért aggódnak, a tanárok és tanítók belülről élik át az iskola válságát, a papok és hitoktatók pedig azzal szembesülnek, hogy milyen nehéz a gyerekeket, a serdülőket, a fiatalokat a hitre nevelni, akik viszont nem akarják, hogy magukra hagyják őket az élet kihívásaival.

A pápa elsőként a szülőkhöz fordul. Azt kéri tőlük, hogy mindenekelőtt maradjanak állhatatosak a köztük lévő szeretetben: ez az első és legnagyobb dolog, amire gyermekeiknek szüksége van ahhoz, hogy derűsen növekedjenek, hogy bízzanak önmagukban és az életben, és ők is megtanuljanak hitelesen és nagylelkűen szeretni. Fontos, hogy a szülők élete hiteles tanúságtétel legyen, és határozottan kell segíteniük a fiatalokat abban, hogy világosan meg tudják különböztetni a jót a rossztól, és ily módon ki tudják alakítani maguknak azokat a biztos szabályokat az életben, amelyek fenntartják őket a jövőbeli próbatételekben.

A tanárok számára hangsúlyozza, hogy a tanítás nem csak az ember veleszületett tudás iránti vágyának kielégítését jelenti, amely a gyermekben, a serdülőben, a fiatalban óriási erővel és spontaneitással nyilvánul meg. A tanítók feladata nem korlátozódhat csupán ismeretanyag- és információ-átadásra, félretéve az igazságra vonatkozó nagy kérdéseket, különösen arra az igazságra vonatkozókat, amely vezető, iránymutató lehet az életben. A tanárok teljes jogcímmel nevelők: a szülőkkel szoros összhangban rájuk van bízva az ember formálásának nemes művészete.

A papokat, szerzeteseket, hitoktatókat, plébániai munkatársakat, valamint az egyházi mozgalmakban és közösségekben fiatalokkal foglalkozókat arra biztatja,

Rajtuk áll, hogy szabadon a szívükbe és elméjükbe fogadják-e az igazságot, a szépséget és a jóságot, és az évszázadok alatt létrejött örökséget.

hogy mindig azt az érzést hordozzák szívükben a rájuk bízott fiatalok iránt, ami Jézus szívében volt irántuk (vö. Fil 2,5). „Legyetek olyan barátaitk, akikben számukra kézzel tapinthatóvá válik, hogy Jézus az ő barátjuk, ugyanakkor őszintén és bátran tegyetek tanúságot arról az igazságról is, amely szabaddá tesz (vö. Jn 8,32).

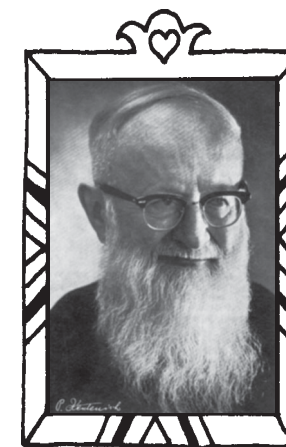
A nevelés azonban nemcsak a nevelő tevékenységét jelenti, hanem a személyek közötti kapcsolatot is magába foglalja, amelyben az évek múlásával egyre inkább szerepet játszik azoknak a szabadsága és felelőssége, akikre a nevelés irányul. A Szentatya az ő figyelmüket felhívja arra, hogy erkölcsi, kulturális és lelki fejlődésüknek ők maguk a mesterei. Rajtuk áll, hogy szabadon a szívükbe és elméjükbe fogadják-e az igazság, a szépség és jóság évszázadok alatt létrejött örökségét. „Rajtatok áll – szól hozzájuk a pápa –, hogy megújítjátok és kibontakoztatjátok-e azt, és megszabadítjátok-e azoktól a hazugságoktól és erkölcstelen vonásoktól, amelyek gyakran felismerhetetlenné teszik ezt az örökséget, és amelyek gyakran bizalmatlanságot keltenek és csalódást okoznak nektek. Tudnotok kell, hogy e nem könnyű úton sosem vagytok egyedül: nemcsak szüleitek, tanáraitok, a papok és barátaitok állnak mellettetek: különösképpen mellettetek áll Isten, aki megteremtett minket és szívünkben van. Ő az, aki megvilágítja elménket, aki a jóra irányítja szabadságunkat – ami gyakran törekeny és ingatag bennünk – és biztos alapot ad életünknek. Mindenekelőtt benne bízhatunk.”

forrás: Magyar Kurír

Kentenich atya tanításából

*ADSUM
készen vagyok*

Mi a legnagyobb áldozat, melyet Isten egy atyától kérhet? Kentenich atya saját elbeszélése szerint a GESTAPO sötétzárkájában töltött utolsó napon belső élményben megvilágosodott előtte a legnagyobb áldozat lényege.

Egyszer csak rádöbbsent, hogy mi lesz, ha az az Isten akarata, hogy művének vezetését soha többé ne vegye már a kezébe? Ha a műve beteljesítésén már nem dolgozhat? Ezzel kérte tőle a legnehezebb áldozatot Isten. Nem a saját életét vagy halálát sajnálta, hanem a művének a feláldozását, az „*ábrahामी áldozatot*”. Késznek lenni arra, hogy feláldozza Istennek saját gyermekét, az isteni ígéret gyermekét; önként, mindennel egyetértve, amit róla Isten határoz, beleértve a szomorúságot, nyomorúságot, sőt magát a pusztulást is.

Kentenich atya akkor így imádkozott:

„Üdvözítő, ha nem tartasz engem értékesnek és méltónak arra, hogy Téged a kedvenceid előtt hirdesselek, akkor Anyád közbenjárása által válassz egy új eszközt helyettem. Akkor én a háttérbe vonulva fel akarom ajánlani Neked egészségemet, erőmet és életemet őérettük, mint Istenhez méltó ajándékot. Add, hogy a családot ne kerüljön addig nehéz viharba, mielőtt Téged jobban megismerne és megszeretne.

Anyám, Te vezetted eddig gyermekeidet az Üdvözítőhöz, de tevékenységed folytatásához és beteljesítéséhez szükséged van a mi tudatos, sokoldalú és mélyreható együttműködésünkre. Ne engedd addig a tiedet a nyílt tengerre, mielőtt ezt a munkát eszközeid által némiképpen lezárnád!

A rendelkezésedre állok ezért mindenemmel, amim csak van, ami csak vagyok...

Ha azt akarod, hogy minden szellemi erőm lassan elvérezzen: itt vagyok! Ha a halálomat akarod: itt vagyok!

De gondoskodj arról, hogy mindazok, akiket nekem adtál, megtanulják szeretni az Üdvözítőt, és hogy Érte éljenek és haljanak!”

Valóban óriási csapás lett volna a Schönstatt-családra Kentenich atya korai, vértanúhalála. De ne felejtsük el, Isten gondolatai nem a mi gondolataink.

Jézus sem csodáival, hatékony tanító és szervező munkájával váltotta meg a világot, hanem engedelmességéből vállalt szenvedésével és kereszthalálával.

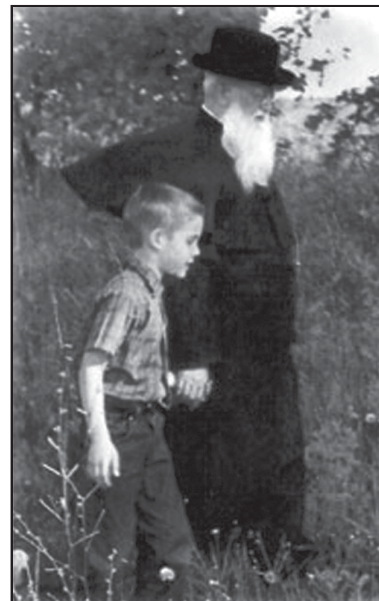
Az építkezés, a hatékony munka évtizedei után mindannyiunknak hasonló módon kell feltennünk a koronát életünk művére. A gyermekeknek adott vallás-erkölcsi tanításaink hitelüket veszítik, ha nem tudunk életünkkel is tanúságot tenni mellette. Hitünk akkor mutatkozik meg igazán, amikor élet-halálról van szó. Ilyenkor tudunk tanúságot tenni a túlvilág valóságáról, a hitből való életről.

Gyerekkori emlékek Kentenich atyáról

*A fiú, aki Kentenich atya kezét fogja,
és felesége:*

Michael és Margaret Fenelon

Michael Fenelon

Michael és Margaret Fenelon vagyunk, és Kentenich atyát a családukban ismertük meg, Milwaukee-ban töltött utolsó évei alatt nőtünk fel. Mindig is azt mondtuk, hogy minket Kentenich atya és a Szűzanya hozott össze. Csak 7 és 8 évesek voltunk, amikor családjaink a 60-as évek elején először találkoztak, a szüleink ekkor kezdtek el járni az ún. „hétfő esti előadásokra”, melyet Kentenich atya tartott minden héten a házaspároknak. Szüleink később tagjai lettek az amerikai Schönstatt-családok Intézete által indított első évfolyamnak, s mi akkor ismerkedtünk meg közelebről, amikor a családjaink rendszeresen összejártak az évfolyamtársaikkal, különösen a szentélynél töltött éves lelkigyakorlatok alkalmával. Két csodálatos gyermekkel, Sarahval és Stephennel áldott meg bennünket az Ég, s mi is tagjai lettünk a Schönstatt-családok Intézetének, annak vezetőségének.

Milyen élményeink fűződnek Kentenich atya száműzetésének azokhoz az éveikhez? A milwaukee-i családok, akik ismerték Kentenich atyát, nem sokat tudtak Schönstatt nagyságáról vagy Kentenich atya, az Alapító nagy jelentőségéről.

A szüleinknek és nekünk, kisgyerekeknek ő egyszerűen APA volt – állandóan gondoskodó, mindig a rendelkezésünkre álló, mindig barátságos. Milwaukee-ban Kentenich atya tényleg apa lehetett az őt körülvevő (fiatal és öreg) „gyerekek” számára.

Margaret Fenelon

Kentenich atya mindig tárt karokkal és meleg mosollyal üdvözölt bennünket. Úgy tűnt, nincs fontosabb tennivalója, amikor nála voltunk. Sosem volt ahhoz

túlságosan elfoglalt, hogy ne szakítson ránk időt, melyet velünk tölthetett, és mi, gyerekek tudtuk, Kentenich atya mindig tartogat számunkra valami különlegeset. Néha vasárnap délután köszöntünk be a szüleinkkel, hogy meglátogassuk őt. Örömminket leltük ebben, s Kentenich atya is mindig örült, ha látott bennünket. Egyszer megkérdezte tőlünk: „Mikor látogatatok meg legutóbb?” A nővérem válaszolt: „Akkor, amikor a szőlőt kaptuk Öntől ajándékba!” Kentenich atya nagyon örült. Nevetett, kiment a szobából, és egy zacskó bonbonnal tért vissza. Mindenki, aki meglátgatta őt, áldással és egy olyan ajándékkal távozott, melyet az atya éppen a legutolsó látogatótól kapott. Az emberek szívesen hoztak neki ajándékot, melyeket ő szívesen továbbajándékozott.

Kentenich atyát mindig foglalkoztatta testi jólétünk és lelki növekedésünk is. Gyakran megkérdezte apámat, aki vállalkozó villanyszerelő volt: „Talál elegendő munkát, van elég jövedelmük?” Szerette volna tudni, hogy hétgyermekes családnak valóban jól megy-e a sora.

Michael Fenelon

Kentenich atya alapján megváltoztatta a családunk életét, az egyének szintjén is és az egész családi életünk szintjén is. Kezdetben ez kihívást jelentett számunkra. Az apám egy hatvanas évekbeli jó katolikus férfi volt; egy csodálatos katolikus nővel házasodott össze; nagyszerű családot alapított. Tanárként jó állása volt, hetente sok órát szentelt az egyházért való apostolkodásnak a Mária Légióban. Habár akkoriban ezt nem vette észre, valami hiányzott az életéből.

1960-ban meghívták őt és anyámat egy hétfő esti előadásra, melyet Kentenich atya tartott házaspároknak. Egy ilyen előadás után egy Mária-nővér, aki azt remélte, így apámban pozitív hatást kelt majd Schönstatt, bemutatva őt Kentenich atyának. A nővér elborzadására apám így szólt az atyához: „Ha arra kerül a sor, hogy döntenem kell Schönstatt és a Mária Légió között, a Mária Légió mellett fogok dönteni.” Az atya egy szót sem szólt. Az apám szemébe nézett és csak mosolygott. (Ugyanakkor a nővér arcán a legkisebb mosolyt sem lehetett felfedezni.) A találkozás után néhány hónappal Kentenich atya teljesen megnyerte apám szívét és lelkét. Fél évvel később a szüleim megkötötték a szeretetszövetséget a biankó-felhatalmazás és az inscriptio szintjén.

Margaret Fenelon

Mindkettőnk szülei akkor találkoztak Kentenich atyával, amikor fiatal házások voltak kicsi gyerekekkel. Eleinte a heti rendszerességgel megrendezett hétfő esti előadásokra jártak, melyeket az atya akkoriban főleg idősebb házaspárok számára tartott. Az atya az új házaspárokkal úgy foglalkozott, mint „új gyerekekkel, akik beleszülettek a családba”. Rögtön elkezdte megváltoztatni az előadásainak irányultságát, s olyan témákra koncentrált, mint a „Házasság”, „Apának és anyának lenni”, „A gyerekek nevelése” stb. Ezekben az előadásokban nyíltan beszélt a házasság szépségéről, szabadon a szerelem minden aspektusának egységként megélt házassági aktus jelentőségéről és mélységéről. Szüleink emlékeznek még egy férfira, aki eljárt a találkozókra és megbotránkozva távozott, majd azt mondta, ha az atya újra csak a szexről beszél, ő soha többé nem jön. Ő és a felesége tényleg sosem jöttek azután. De a szüleinknek és még sok más házaspárnak az volt az érzése, hogy új életforrást találtak. Előtte még sosem hallottak senkit sem, aki ilyen szépen és gyakorlatiasan beszélt volna a házaseletről, főként nem papot. Nemcsak szép gondolatokat közölt a házaspárokkal, hanem célokat adott nekik, melyekre törekedhettek, így életük feladataival könnyebben megbirkózhatnak.

Kentenich atya alapján megváltoztatta a családunk életét, az egyének szintjén is és az egész családi életünk szintjén is.

*Elhangzott Schönstattban az Október-héten, 2002. október 18-án. Folytatjuk.
(ford. Guld Veronika)*

Vajon létezik-e Isten?

Egy ember elment levágtatni a haját, és megigazíttatni a szakállát. Ahogy a fodrász dolgozni kezdett, kellemes beszélgetésbe elegyedtek. Sok mindenről szót ejtettek. Végül szoba került Isten is, mire a fodrász határozottan kijelentette:

– Én nem hiszem, hogy Isten létezik.

– Miért ilyen biztos ebben? – kérdezte a vendég.

– Csak ki kell nézni az utcára, hogy mindenki megértse, miért nem létezhet Isten. Ha Isten létezne, hogy lehetne annyi beteg ember a világon? Hogy is hagyhatnának el szülőik gyerekeket? Ha Isten létezne, se szenvedés, se fájdalom nem lenne. Ha Isten létezne, nem lenne ennyi borzalom, gonoszság a Földön.

A vendég gondolkodott egy kis ideig, aztán úgy döntött, hogy nem válaszol a fodrász feltevésére, mert nem akart vitába keveredni.

Miután a fodrász befejezte a dolgát, a vendég fizetett, majd elbúcsúzott tőle, és kilépett az utcára. A következő pillanatban szemébe ötlött egy ember, akinek hosszú, gondozatlan haja és loboncos szakállja volt.

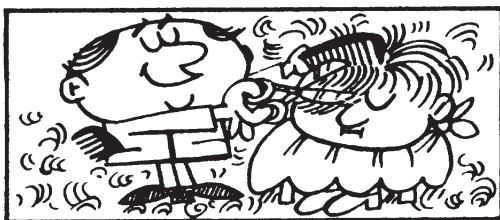
A vendég visszafordult, és megint belépett a fodrászsüzletbe, ahol megszólította a fodrászát: – Tudja, mit mondok? Nem léteznek fodrászok a világon!

– Hogy mondhat ilyet, uram? – kérdezte meglepetten a fodrász. – Hiszen itt vagyok én, én fodrász vagyok, nem? Épp most fejeztem be az Ön hajának és szakállának a rendbetételét.

– Nem, nem! – erősködött a vendég. – Fodrászok márpedig nem léteznek, hiszen ha léteznének, akkor nem lennének olyan hosszú, gondozatlan hajú és szakállú emberek az utcán, mint az az ember ott, látja?

– Milyen ostoba érvelés ez, attól még léteznek fodrászok! Tehetek én arról, hogy az az ember nem jön be hozzám?!

– Hát ez az! – bólintott rá a vendég. – Éppen erről van szó! Isten is LÉTEZIK! Tehet Ő arról, hogy az emberek nem fordulnak Hozzá, hogy nem keresik meg Őt, nem tartják meg törvényeit? Ezért van olyan sok fájdalom és szenvedés a világon.

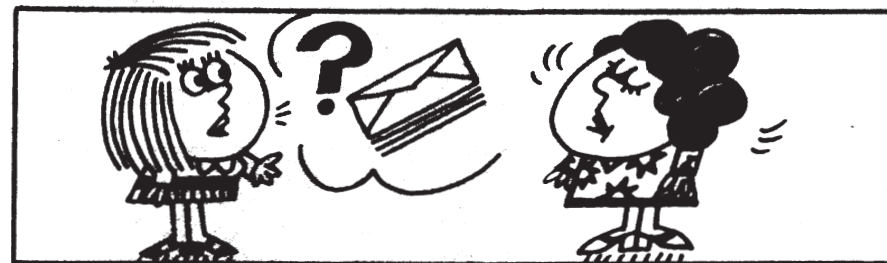
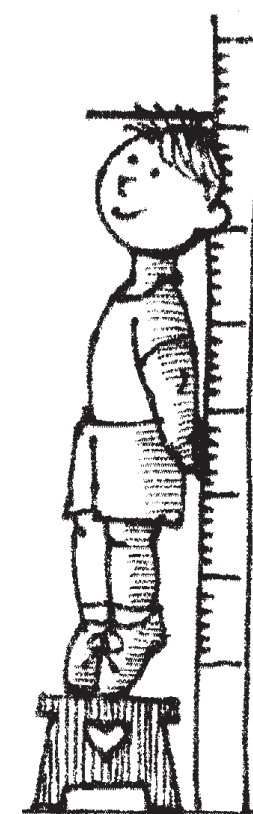
Gyereknövelde

Nemrégiben olyan jó dolgunk volt, hogy meglátogathattuk Tilmann atyát. Többek között arról beszélgettünk vele, hogy nagyon sok az elfoglaltságunk, és hogy ez a gyerekeknek néha gondot okoz. Nehézség az is, hogy esetleg valaki nincs jelen egy program megbeszélésénél, és aztán külön neki már nem mondjuk el, hogy mi lesz a hétvégén. Ilyenkor megesik, hogy indulás előtt röviddel döbben rá, hogy – akár egy vagy két napra is – elutazunk. Ez pedig igazi nehézség nekik.

Mint általában, úgy most is egyszerű, de nagyon hasznos tanácsot adott Tilmann atya: „Beszélgessenek jóval a programok előtt a gyerekekkel. Mivel Önök is adnak tanácsot gyermekeiknek, ha ők akarnak elmenni valahova, így a gyerekek is elmondhatják véleményüket a programokról. Ha ezt megtehetik, akkor már sokkal kevésbé fog fájni nekik, ha esetleg egyedül kell maradniuk, mert föl tudnak készülni rá.”

Ezen a jó tanácson felbuzdulva már most elkezdtünk beszélgetni a nyári programokról. És a gyermekeink valóban nagyon jól megértették a külön programjainkat, így ezek alatt ők is tudnak szervezni maguknak tartalmas időöltést.

Köszönjük, Tilmann atya!

Otthonra találtunk

Megbízható mesterek

Immár a második éve igyekszünk meglévő házunkat bővíteni, már csak a burkolási munkák vannak hátra.

Mielőtt belevágtunk volna, kértük a Szűzanyát, ha nem tetszik Neki, ne engedje, ne végezzünk fölösleges munkát – a döntést rá bíztuk.

A következő napon (márciusban!) húszcentis hó esett, és mivel bontással kezdünk a munkálatokat, érdeklődve vártuk a brigádot, hogy elkezdik-e? Délutánra már csak a váza volt meg az elbontandó épületnek.

Így kezdődött.

Sok különleges mesterrel találkoztunk, de kettő jelenléte biztosan emlékezetes marad.

Kezdjük a kőművessel: sikerült olyan embert találni, aki ért a munkájához, több tucat fénymásolt tervrajzot sikerült elrongyolnia, mert használta őket. Pontosan dolgozott, a szögek és a síkok centre a helyükre kerültek, az embereit folyamatosan irányította. Jó barátságba kerültünk vele, igyekeztünk mindenben a keze alá dolgozni. Épp ezért furcsállottuk, hogy nyáron, jó időben egyszer csak eltűnt, és nem is volt hajlandó visszajönni egy-két hétig, mindig halogatta a munka folytatását. Szokásom szerint fölkaptam a vizet (hogy lehet ez?). Fölhívtam őt is, de nem tudtam meg semmit. Fölhívtam huszoneves fiát, és ő árulta el, hogy amíg az apja be nem fejezi az aratást, addig nem jön.

Elszégyltem magam: megint az előítéleteim áldozata lettem.

Ez az ember elsősorban gazdálkodó, csak azért dolgozik kőművesként, hogy biztosítani tudja a gazdasága folyamatos működését. A föld a fontos számára. A tisztességes munka mellett, amely mérnöki pontosságú volt, a fiát egyetemen taníttatta. A Gyermelyi Tésztagyár búza-beszállítója. Később „szabadságharcos” mentalitására is fény derült: szóvá tette, hogy egy multinacionális cég tisztességtelen eszközökhöz nyúlt a faluban. Emberségét is mutatja – persze ezt sem tőle tudtam, csak a fiától –, hogy a trombózisos édesapját mindennap ő fürdette, mert az anyukája már nem bírta emelni.

Soha nem beszélünk a hitéről, de hálásak vagyunk neki mind a mai napig, mert a nálunk dolgozó többi mester mind az ő szaktudására támaszkodott.

Soha nem beszélünk a hitéről, de hálásak vagyunk neki mind a mai napig, mert a nálunk dolgozó többi mester mind az ő szaktudására támaszkodott. Így a festőink is, akik glettelés nélkül meszeltek, mert az alapvakolat olyan sima lett, hogy nem kellett javítani.

Másik érdekes eset: a festő brigád története. Mindig olyan mestereket kerestünk, akikben meg tudunk bízni emberileg is. Az óbudavári tapasztalaton fölbuzdulva, ahol a kápolnán egy közeli kisegyház mesterei is dolgoztak, keresni kezdtem Pesten is ilyen hívőket – onnan lehet megismerni őket, hogy az asszonyok csipke kontytakarót hordanak. Találkoztam is a kerületben velük, és szereztem tőlük címeiket. Végül egy unokatestvérpár lett a festőbrigádunk. Pontosan jöttek, szerették a munkájukat, szépen dolgoztak, a meszelésük olyan homogén lett az új házban, mintha műanyag festéket használtak volna. Mindig tartották az ebédidőt, mindig időben hazamentek – családapáknál ez is szempont.

Sokat beszélgettem velük, természetesen hitkérdésekről is, hogy jobban megismerjem a közösségüket. Sok mindenben nem értettünk egyet, de nem volt célunk egymás meggyőzése, így összebarátkoztunk. Kicsit felbátorodtak, még azt is meg merték kérdezni, hogy szabad-e zongorázni, és egyikük 5-5 percre leült a zongora mellé. Én nyolc évet zongoráztam, de megszenyítem, pedig nem volt képzettsége. Fejből és hibátlanul játszott sok darabot. Az ebédszünet során elmesélte, hogy meghalt az apukája. A fiú testvére ugyanabban az érrendszeri betegségben szenved, ő is veszélyeztetett, kontrollra jár. Persze tovább kérdeztem, ekkor fogalmazta meg, hogy az életben egy dolog fontos: a személyes istenkapcsolat.

Az építkezés nem csak a házunk bővülését jelentette. Sokat és sokféle ember által épültünk.

A Szűzanya ismét bölcs nevelőnőnek mutatkozott!

Az emberi szívben csak a szabadon választott értékek gyökereznek meg. A kívánt állapotot nem lehet elrendelni, hanem érzelem- és szívmozgással kell elérni. A nevelő a nevelteket nem megtörni akarja, hanem mozgásba lendíteni, hogy a fiatal saját maga jusson el a csúcsra.

(Kentenich atya)

Főzőcske

Sajtos zellerkrémleves

Hozzávalók: 1 fej hagyma (újhagyma), 50 dkg zellergumó, 20 dkg burgonya, 10 dkg füstölt sajt, olaj, 2 dl főzõtejszín, kakukkfű, só, fehér bors

A hagymát olajon megfõnyasztjuk, majd rádobjuk a kockára vágott zellert és burgonyát, élénk tûzön kicsit pirítjuk, felöntjük 1,5 liter vízzel, sózzuk és puhára főzzük. Az egészet botmixerrel turmixoljuk, hozzáadjuk a tejszínt, kakukkfűvet, összeforraljuk. Beleszórjuk a reszelt sajtot, és végül a fehér borssal illatosítjuk (esetleg utána sózzuk...). Pirított kenyérkockát vagy levesbogyót kínálunk hozzá.

Kölesfasírt

Hozzávalók: 2-3 fej apróra vágott/reszelt vöröshagyma, 5-6 reszelt sárgarépa, 1 cs. apróra vágott petrezselyem, 1-2 gerezd áttört fokhagyma, 1 marék napraforgómag, majoránna, kakukkfű, szerecsendió, egy kis (teljes kiõrlésű) liszt, 500 g köles

A kölest elkészítés elõtt kicsit megfõzzük, leszûrjük, lehûtjük. Egy serpenyõben megpirítjuk a hagymát, a fokhagymát, a reszelt sárgarépát és végül beleszórjuk a napraforgómagot. Ezt a masszát is lehûtjük, majd a kölessel összekeverjük. Megfûszerezük, és ha túl lágnak találjuk, teszünk bele egy kis (teljes kiõrlésű) lisztet is.

Lapos pogácsákat formázunk belõle, és sütõpapírral kibélelt vagy olajjal kikent tepsibe sorakoztatjuk. 180 fokos sütõben aranyárgára sütjük. Krumplipürével nagyon finom. (Ha sütés elõtt zsemlemorzsaiba forgatjuk, olajban is kisûthetõ, hasonlóan a hagyományos fasírtéhoz – de így már nem olyan egészséges.)

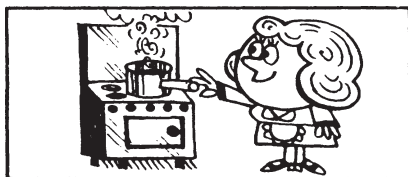
Francia vágott zsemle halkrémmel

Zsemle: **Hozzávalók:** 90 dkg liszt, 3 kk. só, 2 kk. cukor, 3 dkg élesztõ, 3 dl tej, 3 dl víz

A tejben felfuttatott élesztõt hozzákeverjük a többi hozzávalóhoz, és kelt tésztát készítünk. Amikor kétszeresére kelt, golyókat formálunk belõle, melyeket kicsit meglapítva a tepsin újra megkelesztünk. Közben egy keresztvágást teszünk rájuk, ahol majd szépen megnyílik a tészta. 230 fokon kell megsütni, kb. 15 percig. (Sokkal olcsóbb, mint a bolti, és nagyon finom!)

Halkrém: **Hozzávalók:** 1 tonhalkonzerv, egy fél tégely krémsajt, egy kávéskanálnyi majonézes torma

Az alapanyagokat botmixerrel és egy kortynyi vízzel összeturmixolva könnyen kenhetõ, pikáns halkrémet kapunk, amely friss zsemlehez egy kis zöldpaprikával fenséges vacsora. (Érdemes rögtön dupla adagot készíteni.)

Úszunk a boldogságba

Sokat hallottam a nyári Balatonfüred–Tihany öbölátúszásról. Tavaly végre elhatároztam, hogy magam is megpróbálkozom a feladattal. Nekivágtam, és a vízben úgy éreztem, hogy ez a verseny egy sokkal fontosabb teljesítendő távhoz hasonlít. Mint a *Tűzszekerek* futói, mi is magunkat igyekszünk legyõzni, hogy a Jóistenhez juthassunk:

„...akik az Úrban bíznak, új erõre kapnak,
szárnyra kelnek, mint a sasok.
Futnak, de nem fáradnak ki,
Járnak-kelnek, de nem lankadnak el.”

Iz. 40, 31

A versenyzõk sorban állnak a start-hoz, nem tudják elõre, hogy pontosan mely idõpontban indulnak, de valójában nem az számít, hogy ki mikor ér a túlpartra, hanem a táv megtétele a fontos. A vízbe érve mindenki külön tempóban, más stílusban indul az egyetlen cél felé. Más képességek, más edzettség jutott minden úszónak, de mindenki küzd a maga módján. Erõsen különbözõ lesz az idõeredményük, de a lényeg, hogy célba jussanak. Természetesen egymással versenyeznek az úszók, de valójában mindenkinek magát kell legyõznie, a fáradtságát, a félelmét, a csüggedését. Egymást lehet biztatni, a lankadó elé jobb tempót úszni, de a saját erõfeszítése nélkül senkit sem tudnak a célba juttatni.

A cél felett pontosan a Tihanyi Apátság látható, mindenki ezt nézi, ez a legegyszerûbb irányjelzõ. Bár a templomon kívül mást is választhatunk tájékozódási pontként, de csak akkor jutunk tényleg a célba, ha az nem tér el lényegesen a helyes iránytól. Állandóan ellenõrizni kell a helyes irányt, és kijavítani, ha félrehúztunk, mert egy kis eltérés nagy tévedést okoz pár száz méter után.

Hosszú az út, a táv közepén egyáltalán nem érezzük, hogy haladunk elõre. Elég monoton az úszás, mindig ugyanazt a mozgulatsort kell ismételni, mégis ez visz csak elõre. Lehet mást is csinálni a vízben, de ritkán halad vele jobban a cél felé az ember. Lehet pihenni, lassítani, de megállni nem, mert elsüllyedünk. Nincs kapaszkodó, csak víz mindenfelé. Visszafordulni sem lehet, aki elkezdi a versenyt, végig kell küzdenie.

A fárasztó úszás után nagyon jó célba érni. A rendezõk már várnak, sok a jutalom, fehér póló, müzliszelet, gyümölcsle, ír minden addigi szenvedésre. Mindenki egyformán ugyanazt és ugyanannyit kap. Nem kérdezik senkitõl, hogyan jött, minden befutónak örülnek, inkább magad elõtt fontos, hogy küzdöttél vagy lazáltál, hogy segítettél-e másoknak útközben.

A célból visszatekintve láthatod a többieket küzdeni, de segíteni nem tudsz, csak drukkolhatsz, hogy õk is célba érjenek, és ott találkozzatok egymással.

Van boruk

Köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának:

- ❖ hogy minden szeretettel odaajándékozott áldozatnak értelme van,
- ❖ köszönjük képzőközpontunkat, s azokat, akik ezen oly sokat fáradoztak!

Nincs boruk

Nagyon szépen kérjük a Szűzanyát a családokért, azon belül is a házaspárokért, mert úgy látjuk, hogy manapság nagyon ki vannak téve a gonosz kísértéseinek. Isten szép elgondolását a szeretetteljes családról mindenfelől súlyos támadás éri. Hangsúlyozottan szeretnénk kérni a Szűzanya oltalmát:

- ❖ hogy a házastársi szeretet, szerelem megmaradjon,
- ❖ hogy az édesapák el tudják tartani a családjukat,
- ❖ hogy az édesanyák erős lelki ott-hont tudjanak nyújtani a családjuknak,
- ❖ hogy gyermekeink lelkileg egészségesen fejlődjenek,

- ❖ áldozatainkat inkább a kegyelmi tőkébe rakosgassuk, és nehézségeinkért ne egymást hibáztassuk.
- ❖ Isten áldását és útmutatását kérjük a sok felmerült ötletre, szándékra, mint pl. alakuló családakadémiás évfolyamok, soproni jegyesoktató tábor.
- ❖ Az Égiek oltalmába ajánljuk Házánkat, nemzetünket.

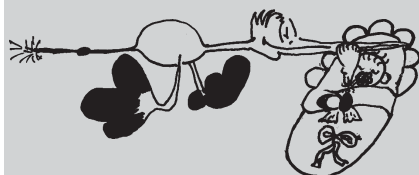
Szeretnénk jelezni, hogy a jubileumi kilencedre még lehet jelentkezni! Kentenich atya Eszköz-keresztútját imádkozzuk és elmélkedjük végig 9 hónapon keresztül februártól októberig. Még be lehet kapcsolódni! (Komáromi család; komfer@t-online.hu)

Gólyahír

Örömmel és jókedvvel, Isten kegyelmével február 26-án kora délután megszületett Gyuk Luca – anyukája, apukája gyönyörűségére és testvérei: Csenge, Bendegúz és Róna nagy örömére.

Kati és Balázs

Szívből gratulálunk és kérjük az egész családra a Jóisten áldását!

Óriási apróságok (gyerekszaj)

Nagypapa mondja Petikénknek, hogy biztosan azért szerelmes Dalmába, mert szép kislány.

Ő felháborodottan rávágta:

– Nem is ezért! Hanem mert jószágos és kedves!

Kisfiunk nem tudta lecsavarni a köhögés elleni szirup kupakját. Boszszankodva kérdezte:

– Miért nem tudom én ezt kinyitni?

– Mert biztonsági zár van rajta, hogy nehogy a gyerekek felhörpintsek – feleltem.

– De honnan tudja, hogy én gyerekek vagyok?

Miután a férjem jól leszidja lányunkat, kisfiunk (nővére védelmező lovagjaként) felháborodottan kifakad:

– Hát így viselkedik egy igazi apuka?! Hát akkor én nem leszek az!

Nagymama mutogatja a régi fotókat a gyerekkorából. Kislányunk csodálkozva kérdi:

– Mamika, amikor te kislány voltál, minden fekete-fehér volt?

Végso áldás:

– A szentmise véget ért, menjetek békával.

Kislányunk szerint: a háziszentélyben más a légnyomás.

Kamaszgyermekünk így jellemezte mozgalmunkat:

– Schönstatt egy birkanyáj. És ti is birkák vagytok!

Így feleltünk nekik:

– Schönstattban pont azt tanultuk, hogy farkasokat neveljünk. Ez sikerült is, mert majd széttéptek minket.

4 éves gyermekünk „misézős” korszakában pezseg, komplett felszereléssel rendelkezik már, melyet időnként előkap, és napjában akár több misét is „mond”:

– Mama, összecsapok egy misét, mint Henrik atya, jó?

– Miért, Henrik atya összecsapja a misét?!

– Igen. Jön be a kisfiúk (ministrán-sok) után így, aztán csap egy nagyot, és kezdődik a mise. (Henrik atya bevonuláskor, letérdelés előtt valóban tapsol, jelezve a ministránsoknak, hogy mikor térdeljenek le.)

Szentmise mint asztalközösség:

– Az Úr egyen veletek!

Kislányunk küzd a matkeleckével. Nagybátyja segít neki, biztatja:

– Juli, használd az eszed!

– Délelőtt már használtam!

Óbudavári hírek

A Képzőház építése nagy erővel folyik. A pénztár azonban kiürült. A Gondviselés jóvoltából, a Szűzanya segítségével folyamatosan érkeznek kisebb-nagyobb és még nagyobb adományok, melyek a továbbhaladást segítik. Nagy erőfeszítésre van még szükség, hogy június 15-én az első családnapok résztvevői birtokukba vehessék a szép, új épületet.

Köszönjük szépen az adakozóknak a családjaink nevében is. Áldja meg Őket a Jóisten.

Április 19-én és május 17-én közös munkát szervezünk Óbudaváron. Minden munkás kéznek örülünk.

A Képzőházba való átköltözést május utolsó és június első két hetére tervezzük. Segítséget ebben az időszakban is szívesen veszünk.

Érdeklődéseket továbbra is az iroda@schoenstatt.hu-n, a 87/479026 és a 20/2212411 telefonszámokon várjuk.

Mészáros Zsuzsi

A jubileumi évben a családnapok időpontjai rekord gyorsasággal megteltek. Már csak a legelső és a legutolsó hétre tudunk jelentkezést elfogadni, a többi héten a várakozó címre lehet pályázni.

2008-as falinaptár

Örülünk annak, hogy az 1500 példányban készült falinaptárunkból már csak néhány példány maradt. Eddig 1.114.300 Ft befizetés érkezett, melyet teljes egészében a központ építésére, berendezésére fordítunk.

Kentenich-pedagógia Zuglóban

Március 8-án volt családakadémiai előadásorozatunk harmadik összejövele a Ferences Mária Misszionárius nővéreknél (XIV. Budapest Hermina út 19.) **Tabu témák a nevelésben** címmel. Előadó a Tircka házaspár volt.

Szülőként gyakran nehezen tudjuk a gyakorlatban megvalósítani azt az Istentől kapott feladatunkat, hogy gyermekeinket szexuális fejlődésükben segítsük. Saját gyermekkori tapasztalataink, gátlásaink, a téma „kényes” volta, vagy csupán a jó példák hiánya mind a lehetséges számos ok között szerepelhet. Pedig ők tőlünk akarnak hallani a szexualitásról is. Szeretnénk, ha gyermekeink boldog, kiegyensúlyozott házasságban élneek, a teljes önátadás képességével. Hogyan oldhatjuk fel a „kényes” kérdés okozta nehézséget? A nevelést önmagunkon és párkapcsolatunkon kezdhetjük, hiszen szerelmünk példa gyermekeink előtt. Ha számunkra a szexualitás Isten ajándéka, amely házasságunkat erősíti, akkor könnyebben fogunk erről beszélni a gyermekeinknek.

A következő alkalom április 12-én 15 órakor lesz: **Hogyan motiváljuk gyermekeinket?** Előadó: Komáromi házaspár

Mindenkit szeretettel várunk (nem csak házaspárokat)!

Süteményt, üdítőt lehet hozni. Az előadók útiköltségéhez és az előadói díjhoz kb. 500 Ft hozzájárulást kérnénk házaspáronként, ha ez nem megterhelő.

További információ: 06-1-251-0993

Szeretettel: Csabai Márta

*Missziósnap Mátramindszenten
a Schönstatt Mozgalom iránt érdeklődőknek*

Időpont: 2008. 04. 19. szombat 10 órától 17 óráig

Helyszín: a mátramindszenti Barakk-kápolna, a vasútállomás mellett, a „Mihók háznál”

Program:

9.30-tól Megérkezés

10.00 Köszöntő: a nap céljának, programjának ismertetése

10.30–12.30 Előadás és ennek feldolgozása

Témája: Szeretetszövetség a Szűzanyával, „kegyelmi tőke” gyűjtése a hétköznapi életben
Előadó: Vértesaljai házaspár

12.30–14.00 Ebéd batyuból (nem lesz vendéglátás, egymást láthatjuk vendégül)

14.00–14.30 Előadás

Témája: Női hűség a vörös csillag árnyékában
Előadó: Hetényi Varga Károlyné

14.30-15.00 Előadás **Témája:** A Zarándokszentély
Előadó: Tóth Tiborné

16.00- Szentmisét ünnepelünk

A lány és a fiú mozgalom egész nap várja az érdeklődőket ifjúsági programokkal, a kápolna mögött felállított sátorban!

Érdeklődni lehet a körömi római katolikus plébánián 06/49/355-488, vagy Vértesaljai Vali és János telefonszámán: 06/83/316-591 és neten: vertesaljai.janos@gmail.com.

Szeretettel várunk minden nyitott szívű érdeklődőt.

*Levél a Nemzetközi Családszövetség
argentín vezetőházaspárjától*

A magyarországi mozgalom 25. jubileuma nagyszerű alkalom a hálaadásra, hiszen Tilmann atya valóban az egész közösség, a Schönstatt család atyjának mondható. Nagy tisztelettel és sok hálával tekintünk rá... Egy rendkívül gazdag, a küldetését lelkiismeretesen teljesítő Schönstatt közösséget épített fel.

Reméljük, hogy a Szövetség folytatni tudja majd a magyarországi mozgalom építését, különös tekintettel a családmozgalomra. Mind az egyháznak, mind a társadalomnak nagy szüksége van Schönstatttra.

Úgy gondoljuk, hogy a Városmisszió során végzett apostoli munkátok nagyon értékesek voltak... Tetszik nekünk a magyarok leleményessége és bátorsága.

El tudjuk képzelni, mekkora munkát, mennyi feladatot, ünneplést jelent a Jubileumi év... Mi ugyanakkor nagyon szeretjük a jubileumokat, mert ezek Isten kegyelmének időszakai, ezekben az áldott pillanatokban ugyanis Isten különösen szereti megszólítani az embert.

Daniellel akkor szeretünk bele egymásba, amikor éppen Argentína első szentélye 25. évfordulójának az előkészítésén

dolgoztunk. Két évvel később aztán ugyanabban a szentélyben mondtuk ki egymás felé a boldogító igent. Ezt követően még sok-sok évig csak úgy neveztek minket a Schönstatt közösségben, hogy: „a jubileumi házaspár”. A „25. jubileum” említése ezért sok kedves érzést ébreszt újra bennünk.

Szeretnénk ezekben a hónapokban kísérenni benneteket. Ha az előkészület részeként imádkoztok is, akkor szeretnénk veletek imádkozni a háziszentélyünkben. Az a vágy él bennünk, hogy segítsünk nektek, a közösségnek lezárni a Tilmann atyával töltött áldott évek időszakát, és bizalommal, a Szeretetszövetség békéjében nekikezdeni az előttetek álló új korszaknak.

Forró üdvözlötünket küldjük minden családnak. Őszinte barátsággal:

Daniel és María Teresa Martino

*Robert Zollitsch schönstatti atyát, Freiburg érsekét megválasztották a
Német Püspökkari Konferencia elnökének*

A Német Püspökkari Konferencia február 12-én Würzburgban tartott plenáris ülésén jelenlevő hatvankilenc püspök Freiburg érsekét, a 69 éves Robert Zollitschot választotta meg Karl Lehmann bíboros utódjául a püspökkari konferencia elnökének. A Német Püspökkari Konferencia elnöke a Schönstatti Egyházmegyes Papok Intézetének tagja. A németországi és a világ más részein működő Schönstatt Család számára nagy megtiszteltetés, hogy felajánlhatja imáit az érsekért és szolgálatáért, és válaszolhat a hívásra, hogy még jobban növekedjék az egyház szeretetében, és az önzetlen szeretet cselekedeteivel tegyen erről tanúságot a világban.

Robert Zollitsch érsek 1938. augusztus 9-én született a korábbi Jugoszlávia területén található Filipovóban. A II. világháborút követő németellenes kitelepítési hullámmal került 1946-ban családjával a freiburgi egyházmegyéhez tartozó Tauberbischofsheimba. Diákként itt ismerkedett meg Schönstattal, majd csatlakozott a Schönstatti Fiúmozgalomhoz, később pedig a Teológushallgatók csoportjához. 1964-ben lett tagja az akkor alakult Schönstatti Egyházmegyés Papok Intézetének. A freiburgi székesegyházban szentelték pappá 1965. május 27-én.

Az egyház szeretetéért

1974-ben, majd később 1980-ban is tagnak választották be az Egyházmegyés Papok Intézete Főtanácsába. E feladatkörben szolgálta közösségét mindaddig, amíg egyházmegyés kötelezettségei miatt lemondásra nem kényszerült. 1983-ban az egyházmegye személyzeti vezetőjévé nevezték ki. Ettől kezdve Robert Zollitsch atya, aki 1984-ben a székesegyházi káptalan tagja lett, felelt az egyházmegye egész területén a lelkipásztori kinevezésekért és áthelyezésekért.

Robert Zollitsch atya különösen is szívén viseli a Nemzetközi Római Schönstatt Központ és Szentély ügyét. Ezt a kegyhelyet 2004. szeptember 8-án szentelték fel számos püspök és bíboros és mintegy háromezer, a vil-

lág minden részéről odasereglett zarándok jelenlétében. „Rengeteg teendője ellenére sohasem mulasztott volna el egyetlen római irányítótestületi ülést se” – mondja Oskar Bühler atya, az Intézet vezetője. Világosan látta, hogy Schönstatt mint mozgalom és kegyhely átadhatja, és át kell adnia az egyháznak mindazt a gazdagságot, melyet képvisel.

2003-ban nevezték ki Robert Zollitsch atyát Németország legnagyobb lélekszámú egyházmegyéjének, a freiburgi egyházmegyének az érsekévé. Céljául tűzte ki az egyház mai változásaival járó kihívások tevékeny kezelését. „Az új elképzelések, az új lelkipásztori minták általában akkor jönnek létre, amikor az emberek egymásra hagyatkoznak, meghallgatják egymást, és együtt próbálják megoldani a problémákat” – jelentette ki. Az előretökintő és eredményes lelkipásztori munkához kommunikációra, az ötletek, elképzelések megosztására, összehangolt tevékenységre, egymás kölcsönös kiegészítésére és együttműködésre, a hitestvérek egymást támogató és bátorító közösségére van szükség.

A hit közösségében

Püspöki jelmondata világosan rámutat az útra, melyet új feladatkörében minden bizonnal járni fog: *In fidei communione* – a hit közösségében. „Hozzá kell segítenünk az embereket, hogy rátaláljanak a közösségre és közösségben éljenek, hogy aztán a hitből merítve felelősséget vállaljanak a világért” – mondta egyszer. Ahogy a tavaly október 18-án Schönstattban mondott szentbeszédében kifejtette, „ahhoz, hogy a keresztény hit fennmaradjon a mai világban, rendkívül fontos, hogy hitsejteket hozzunk létre, olyan hitsejteket, melyekben együtt élünk és dolgozunk, ahol hitünket és életünket megosztjuk egymással, ahol hitben hordozzuk egymást, és megtapasztaljuk, hogy mások is hitben hordoznak minket, olyan hitsejteket, ahol szentségeket ünneplünk és Isten Szavát hallgatjuk.”

Jelértékűnek mondható, hogy az a Német Püspökkari Konferencia, amely döntő szerepet játszott az alapító, Kentenich atya száműzetésében, most az ő egyik lelki gyermekét választotta meg elnökének. Schönstatt kétségtelenül befogadásra talált az Egyházban, és ez az új partok felé tartó Egyház most Schönstatt érett támogatását kéri ehhez az úthoz.

(ford. Zajkás Péter)

Robert Zollitsch érsek köszöntése!

„Hadd köszöntsünk Téged, Atyánk, boldogan mindazokkal, kik hordozzák Schönstattodat”, köztük a Német Püspökkari Konferencia elnökével. Örülünk, hogy a németországi egyház, mely ezzel a választással közelebb kerülhet Schönstatthoz, az eddiginél jobban részesülhet Kentenich atya karizmájában, mely a jövő egyházáért kapott karizma. Szeretnénk az új elnökkel – tekintettel megnövekedett feladataira – szolidárisak lenni, és kérjük a Háromszor Csodálatos Anyát, hogy adjon neki részt az óbudavári szentély kegyelmi tőkéjéből.

A Családmozgalom vezetése

Lánytáborok

Szeretettel hívunk, és várunk a következő lánytáborunkba!

Helyszín: Győr Ménfőcsanak

Időpont: 2008. 07. 20–26-ig

Szállás: Árpád-házi Szt. Margit Evangelizációs Központ (9012 Győr Ménfőcsanak, Horgas u. 4.)

Győrig autóbusszal és vonattal közelíthető meg, onnan a Győrújbaráthegyi busszal lehet jönni a csanaki templomig, vagy a 40-es helyi járással a malomig.

Autóval: M1, onnan a Metrónál letérve Győri út, Hegyalja út, Horgas u. útvonalon.

Korosztály: 10–12 év

Költségek: 19 000 Ft/fő+útiköltség

Mindenki jöhet, aki elég bátor, és készen áll egy nagy felfedező útra, még akkor is, ha nem schönstatti csemete! ☺

Amit hozni érdemes:

- ☺ Diákigazolvány, tb-kártya, gyógyszer
- ☺ Ruha (meleg öltözet, „játzsós”), cipő
- ☺ Sapka vagy kendő
- ☺ Hálósák
- ☺ Jókedv, hangszer, kotta

Amit ne hozzatok:

- ☹ Csokit, cukrot, kekszet
- ☹ Mobiltelefont

Jelentkezési határidő: 2008. június 25-ig vagy 45 főig tart!

Új bankszámlaszámunk van, amelyre egyszerre vagy részletekben is utalhatjátok a részvételi díjat!

Ha utaltok, a közleménybe a lányotok (lányaitok) teljes nevét írájátok be.

OTP sz.szám: 11773377 – 00059956

Elérhetőség: Gregorich Zsófia 06-70/3795902

E-mail cím: zsoofa@gmail.com

9512 Ostffyasszonyfa, Kemenes u.1/a

Kocsispéter Edit Edoh@freemail.hu

Idén is sok szeretettel várunk minden 13–17 éves lányt Óbudavárra, a lánytáborba!

Időpont: július 12-én vacsorától 18-án ebédig.

Jelentkezés: Varga Orsínál (vorsi14@gmail.com vagy 06-20/771-93-24)

Idén újra lesz kislánytábor, méghozzá Dágon! Az eddigi tapasztalatok alapján, aki eljött, nem bánta meg! Sokat fogunk kirándulni, játszani, beszélgetni, kézműveskedni. Idén is készülünk Esztergomba. Természetesen a táborba meghívjuk a Szűzanyát is. Mindig el szokta fogadni a meghívást!

Táborunkba 1–4. osztályt végzett kislányok jelentkezését várjuk. Kérjük, mielőbb jelezzétek részvételi szándékotokat, de legkésőbb máj. 15-ig! Mivel a szálláson 20-22 gyerek fér el, a jelentkezéseket időrend szerint tudjuk fogadni. Jelentkezni lehet:

Schumicky Ildikónál Tel: 06-23/344-231 hétköznap ½ 8–12 óráig

Megyimórecz Ildikónál Tel: 06-72/212-536 hétköznap ½ 8–11 óráig!

E-mail-ben: schumicky.ildi@sch-ps.hu

A tábor időpontja: 2008. aug. 3–8.

Szeretettel köszöntünk Benneteket!

2 Ildikó néni

Mária musical

A jubileumi év alkalmából szeretnénk előadni egy musicalt – melyet Tilmann atya írt – és Maria a címe!

Mint ez a címből is kiderült, Mária életét mutatja be a darab.

A megvalósításhoz azonban szükség van sok-sok segíteni, énekelni, táncolni vágyó és tudó emberre!

Jelentkezz,

- ☞ ha szívesen énekelnél a kórusban – akkor a „népben” szerepelhatsz,
- ☞ ha szívesen táncolnál a tánckarban – akkor az angyalokat, és a Szentlelket táncolhatod el,
- ☞ ha szívesen játszánál a zenekarban (hegedű, cselló, harsona, fagott, gitár, szintetizátor, klarinét),
- ☞ ha értesz a technikai dolgokhoz (hang- és fénytechnika) vagy
- ☞ ha esetleg tudsz szponzorokat szerezni.

Próbák: nyáron lesz egy egyhetes tábor és ősszel még több hétvége.

A tábor időpontja: 2008. július 20-26-ig

Az őszi hétvégéket majd a jelentkezőkkel megbeszéljük.

Minden korosztály jelentkezését örömmel fogadjuk!

Jelentkezni lehet a mariamusical.schoenstatt@gmail.com e-mail címen. – A nyári táborra is!

Mozgalmunk kiadványai megrendelhetőek:

a **Családok a Családért Egyesület** kiadványai:

[Mészáros Zsuzsa](mailto:Mészáros.Zsuzsa), 8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel./fax: 87/479-026

a **Családakadémia-Óbudavár Egyesület** és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu Palásthy Imre, 8175 Balatonfűzfő, Kilátó köz 3.

Tel.: 20/9892-759

*Európa-Fórum 2007. december 14–16.
Kafilenberg*

Az Európa-Fórum munkájába most először kapcsolódtunk be. A találkozó az Európa-Fórum belső magjának részvételével zajlott, Ausztria (mint koordinátor), Németország, Svájc, Spanyolország, Csehország és Magyarország képviselői voltak a meghívottak. (A csehországi képviselők betegség miatt nem tudtak jelen lenni.)

A közös munka a 2014-es schönstatti százéves jubileum előkészítésére irányult.

Nekünk, magyaroknak talán korainak tűnik ez a készülődés, de talán valóban nincs is olyan messze 2010, amikor a felkészülési időszak elkezdődik egy Schönstattban megrendezett kis létszámú találkozóval. 2014-ben Schönstattban rendezik a nagy ünnepi találkozót, mely a jubileum csúcspontja lesz.

A két találkozó között, 2011–13-ig minden európai Schönstatt Mozgalom, minden nemzet a saját országában rendezhet nemzetközi találkozót, családnapot, kiállítás vagy amit gondol.

A találkozó központi értéke, mottója ez a jelmondat lett: „Mit Dir in Liebe verbunden” = Veled – a szeretetben összekapcsolódva... Fontos volt számunkra a kapcsolat, a kötődések, s mindez Mária szeretete által egybefűzve.

Talán sikerülhet saját házunk, saját mozgalmunk megerősödése által kifelé, a nemzetközi egység felé is nyitni, s más országok jó tapasztalatai által új lendületet kapni. Megtapasztaltuk, hogy a magyar Schönstatt „nemzetközi mezőnyben” is kiváló, s ismét hálásak voltunk azért, hogy Schönstatthoz tartozhatunk...

*Samoborban jártunk
a horvátországi Családakadémia meghívására
2007. december 29. és 30. között*

A legfiatalabb Családakadémia a horvátoké. Osztrák segítséggel alapították meg nyáron.

A résztvevő családok életkora változatos, egy közös bennük, hogy mindnyájuknak fontos a házasságuk, s szeretik a Szűzanyát. Az egész mozgalmuk más, mint nálunk, a családok nincsenek olyan nagy számban jelen. A Zarándokszentély Mozgalom erősebb, s az egyedülállók vannak többségben. Ezért is hatalmas dolog, hogy az első évfolyam elindult.

Rita és Róbert előadása, „A szabadság pedagógiája”, nagy hatást gyakorolt a házaspárookra. Nyitottságuk, őszinte, mély hozzászólásaik arról tanúskodtak, hogy fontos nekik is a gyermekeik nevelése.

„Hogyan hódította meg országunkat Kentenich atya a Szűzanya megbízásából?” – erre a témára kértek fel minket, kíváncsiak voltak a magyar Családakadémia megalakulására. Kérdéseikből, melyeket utóbb feltettek, arra következtettünk, hogy mindnyájan törekszenek egy igazán jó Családakadémia megélésére...

A közösen ünnepelt többnyelvű misék után, mindig eleven kapcsolatot teremtettek a Szűzanyával, a korszok állandó használata nagyon tetszett nekünk – mindig kértek és felajánlottak valamit. Ez az áldott légkör, a Szűzanya jelenléte volt a meghatározó élményünk.

A hétvégén részt vett Monsignore SESO, a családok lelkiatyja, aki schönstatti atyaként volt jelen – olykor bóbiskolva – az egészen. Nagyon kedves ember volt, már nyugdíjas korú.

Beszélggettünk is róla, milyen szép tőle, hogy végigül úgy egy családok részére szervezett hétvégét, hogy neki nincs más szerepe benne, mint misét mondani. Ez a jövő egyháza talán, hogy a házaspárok előadnak, s a „háttérben bóbiskol” az atya...?

S nem sokkal hazaérkezésünk után levelet kaptunk, Monsignore SESO váratlanul, hirtelen meghalt...

Azóta is sokat jár gondolatainkban, s emlékét szívünkben őrizzük...

Vezetőségi találkozó Budaörsön – 2008. február 17.

Lelki indítással Kentenich atya Tick atyához írt levelét olvastuk. Szívünket különösen is megérintette az a mondat:

„Ha a schönstatti Szűzanya új emberi társadalmat és új embertípust akar formálni és kialakítani, akkor szükségképpen egész kegyelmi erejét arra kell koncentrálnia, hogy teherbíró Schönstatt-családokat alkosson, és ezek számát megsokszorozza...”

– Felmerült egy csak második év elindításának gondolata szövetségi családok számára.

– Igény van a Kentenich-pedagógia „eszmények felállításával foglalkozó részének” megismerésére (ez elmaradt a három hétvégés kurzusból...).

– Közös vágyunk, hogy a végzetek számára továbbképzést szervezzünk, Kentenich atyát jobban megismerve, karizmájából jobban részesülhessünk.

– Kiadványainkról, a kiadványterjesztésről, tapasztalatainkról beszélünk.

– Jubileumi ünnepünkre készülve fényképes összeállítással lepjük meg Tilmann atyát, hogy láthatók legyenek Családakadémiánk gyümölcsei.

Hála Neked, Szűzanyánk!

Fiatalok Oázisa

Új jelmondat

A Fiúmozgalom éves zsinatán a Szentlélek hathatós közreműködésével megválasztott új jelmondat:

„Reménnyel céljaink felé” lett.

Becsüljük meg, elmélkedjünk rajta, hogy méltó, értékes vezérfonala legyen a Fiúmozgalomnak!

fiuk.schoenstatt.hu

Új lap született

Bitből s elektronból. Emberek munkájából és az Égiek ajándékából.

Meglesed? A fiuk.schoenstatt.hu címen megleled! (Ha nagyon szeretnél, még egy www-t is írhat sz elé.)

És ez titok! El ne áruld senkinek!

Billes Viktor

Lányhétvége

Óbudavár, február 22–24.

Én személy szerint most voltam először ilyen lányhétvégén, és nagyon örültem neki, hogy végre el tudtam jutni egyre. A szervezők egy Wellness-hétvégével készültek, ez alapján a téma a Szépség volt – a külső és belső szépség egyaránt. A második napon Veronika és Beáta tartott róla érdekes és tartalmas előadást, utána pedig csoportokban beszéltek meg, mi fogott meg minket leginkább, és bemutattuk a szépségről készített plakátunkat.

Számomra az volt a legfontosabb gondolat, hogy Isten mindannyiunkat saját képmására teremtett, tehát mindenki szépnek született. Szó volt még a kisugárzásról, amely megszépíti az embereket, és hogy nem a színésznők/énekesnők „szépségére” kell törekednünk, mely több kiló smink, speciális reflektor és a képek számítógéppel történő átalakításának az eredménye, hanem helyezzük előtérbe a természetes szépséget.

Szombat este kicsit a külső szépségünket is ápoltuk, négyféle arcpakolás közül választhattunk. Elég vicces volt, hogy mindenki különféle furcsa kinézetű valamivel az arcán mászkált a házban... Jókat nevettünk egymáson! Utána megnéztük a Maria musicalt, melyet Tilmann atya írt. Szerintem nagyon jó, remélem, hogy Magyarországon is sikerül előadni!

Nekem nagyon nagy élmény volt ez a hétvége, jó volt újra Óbudaváron lenni, és találkozni a Szűzanyával! Szerintem jó kis csapat gyűlt össze, remélem, hogy mindenki legalább olyan jól érezte magát, mint én! Szerettem pár új barátot, és találkoztam a régiekkel is.

Köszönjük a szervezőknek és az előadóknak a munkájukat, hogy ilyen széppé és kellemessé tették számunkra ezt a pár napot, és persze köszönjük a Szűzanyának, hogy mindvégig velünk volt, érezhettük jelenlétét, és eljövetele után is velünk maradt!

*Áldott, aki előre néz.
Szellő szemedbe fütyörész,
Forró a föld, piros a menny:
Előre menj!
Míg a jövődönnek birod
Szögezni márvány homlokod,
Nincs addig darvadozni mért,
Mi jön, ne kérdd.
Régi bölcsesség: ami vár,
Réges-régen megírva már
Szíved piros redőiben, –
De nem pihen.
A rejtelmes redők alatt
Izzik az Élő Gondolat,
Amely öröktől örökig
Munkálkodik.
Eredj és tárt szívvel fogadd,
Amit diktál a pillanat.
Cselekedd, ami rajtad áll.
Nincsen halál.*

(Sík Sándor)